Τὸ φύλλον Δραχμὲς 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 75. Ἑξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος | *Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1926* | *Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 30*

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνεχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Προαισθανόταν ἄραγε ὁ μικρὸς Τζὰκ πῶς τὸ χεράκι αὐτὸ θὰ τοῦ γινόταν τόσο ἀγαπητὸ καὶ πῶς, ἀργότερα, ὅ,τι καλὸ θάχε στὴ ζωή του, ἀπ' αὐτὸ τὸ χεράκι θὰ τοῦ ἐρχόταν;..

Τριγύριζαν ἀνάμεσα στοὺς πάγκους.

— Τί ὡραῖο ζευγαράκι ποὺ κάνουν! ἔλεγε ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, καθὼς τἄβλεπε νὰ περνοῦν.

Κι' ἄθελα, θυμούμενη τὸ «μυστικὸ» τῆς Σεσίλης, συλλογιζόταν:

«Τὸ καϊμένο!..»

Ἀφοῦ τελείωσε ὁ γύρος, ὁ Τζὰκ ἄφησε τὴ μικρούλα καὶ ξανακάθησε κοντὰ στὴ μητέρα του· μὰ ἡ γοητεία του ἐξακολουθοῦσε· ἐνόμιζε πῶς κρατεῖ ἀκόμα τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο χεράκι μέσ' στὸ δικό του σὰν ἕνα μικρό, ζεστὸ πουλί.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ἡ κυρία Ριβὰλ πλησίασε τὴν Ἴδα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ τὸν Τζάκ, νὰ φάῃ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι τους καὶ νὰ μείνῃ ὅλο τἀπόγεμα, γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴ μικρή του συντρόφισσα. Ἡ μητέρα κοκκίνησε ἀπὸ εὐχαρίστηση, ξανάδεσε τὴν γραβάτα τοῦ ἀγοριοῦ της, ἔσιαξε τὰ ὡραῖα του μαλλιά, τὸ φίλησε καὶ τοῦπε:

— Φρόνιμα!

Καὶ τὰ δυὸ παιδιά, χεροπιασμένα πάλι ὅπως πρωτύτερα, ξεκίνησαν μπροστὰ ἀπ' τὴ γιαγιά, ποὺ μὲ δυσκολία τἀκολουθοῦσε.

***

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ὁ Τζὰκ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ρωτοῦσε κανένας «ποῦ εἶναι;», δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν πιὰ «θὰ εἶναι στὸ δάσος», ἀλλὰ μὲ βεβαιότητα «εἶναι στοῦ κ. Ριβάλ».

Ὁ γιατρὸς κατοικοῦσε ἀπὸ τἄλλο μέρος τοῦ χωριοῦ, ἕνα σπιτάκι μονόπατο, ἀρκετὰ ὄμορφο μὲ τὰ χωριάτικα, ποὺ δὲν τὸ ξεχώριζε ἀπ' τὰ γειτονικά του, παρὰ μιὰ χάλκινη πλακίτσα μ' ἕνα κουμπί, δίπλα στὴν πόρτα, καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Κώδων νυκτός».

Φαινόταν παλιὸ μὲ τοὺς μαυρισμένους του τοίχους καὶ τὰ ξεβαμμένα του παντζούρια. Ἀλλὰ μερικὰ στολίδια, νεότερα, μισοτελειωμένα, μαρτυροῦσαν πῶς κάποτε θέλησαν νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν, νὰ τὸ ἀνακαινίσουν, ἀλλὰ κάποιο ξαφνικὸ τοὺς ἔκαμε νὰ τἀφήσουν ὅλα στὴ μέση. Παραδείγματος χάρη, πάνω ἀπ' τὴν ξώπορτα, μιὰ μαρκίζα ἀπὸ τσίγκο περίμενε νὰ τὴ σκεπάσουν μὲ τζάμια. Καὶ στὸ δεξιὸ τῆς μικρῆς δεντροφυτεμένης αὐλῆς, ἕνα περίπτερο ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτιάνουν, ἔμενε ἀτέλειωτο, μὲ τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρά του σὰν ἁπλὲς τετράγωνες τρύπες. Τὸ «δυστύχημα» εἶχε βρεῖ τοὺς Ριβὰλ ἀκριβῶς ἀπάνω σ' αὐτὲς τὶς ἐπισκευές, ποὺ στὴ λύπη τους τὶς θεώρησαν πιὰ περιττὲς καὶ τὶς παράτησαν.

Εἶχαν περάσει ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε. Κι' ὁ κῆπος ἀκόμα, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, ἦταν ἀφημένος στὴν τύχη του. Τὰ χορτάρια ἔπνιγαν τοὺς δρομάκους καὶ μεγάλα φύλλα παράσιτων σκέπαζαν τὴ δεξαμενὴ ποὺ τὸ σιντριβάνι της δὲ λειτουργοῦσε πιά.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ-μέσα ἔμοιαζαν μὲ τὰ πράγματα. Ἀπὸ τὴν κυρία Ριβὰλ ποὺ δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα τὰ ὁλόμαυρα τοῦ μεγάλου της πένθους, ὡς τὴ Σεσίλη ποὺ τὸ προσωπάκι της εἶχε μιὰ σοβαρή, μελαγχολικὴ πάντα ἔκφραση, κι' ὡς τὴ γριὰ ὑπηρέτρια ποὺ δούλευε κεῖνο τὸ σπίτι τριάντα ὁλάκερα χρόνια, ὅλοι ζοῦσαν κάτω ἀπ' τὴν ἴδια πίεση, μὲ τὴν ἴδια βουβὴ θλίψη στὴν ψυχή.

Μόνο ὁ γιατρὸς Ριβὰλ ἔκαν' ἐξαίρεση· πρῶτο γιατὶ αὐτὸς γύριζε ὁλημέρα ἔξω, στὸν καθαρὸ ἀέρα, μακριὰ ἀπ' τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο σπίτι· καὶ δεύτερο γιατὶ τὸν βοηθοῦσε ὁ ἀπὸ φυσικὸ φαιδρὸς χαρακτήρας του. Κι' ἐνῷ γιὰ τὴν κυρία Ριβὰλ ἡ μικρὴ Σεσίλη δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τῆς θυμίζῃ τὸ δυστύχημα, ὁ γιατρὸς γινόταν μαζί της ἀκόμα πιὸ φαιδρὸς καὶ συχνὰ χόρευε στὰ γόνατά του τὴν «ἐγγονούλα», καὶ τῆς ἔλεγε τραγούδια κι' ἱστορίες, καὶ τὴν ἔκανε γελώντας νὰ γελᾷ. Σὲ τέτοιες ὧρες εὐθυμίας, ἡ γυναίκα του, περαστική, τοὔρριχνε καμμιὰ ματιά, γεμάτη μομφή, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Τόσο ξεχνᾷς ἐσύ;!» Κι' ἡ ματιὰ αὐτὴ ἔκανε καὶ τὸν Ριβὰλ νὰ ξαναθυμᾶται, νὰ συνέρχεται καὶ νὰ σωπαίνῃ, χαϊδεύοντας μελαγχολικὰ τὰ μαλλάκια τῆς μικρούλας...

Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Σεσίλης

«Ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ γιατροῦ ἦταν νὰ παίρνῃ μαζί του τὰ παιδιά...» (Σελ. 238, στ. γ'.)

περνοῦσαν ἔτσι στὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο σπίτι. Σπάνια ἔβγαιν' ἔξω· ζοῦσε ὅλο ἀτὸν κῆπο ἢ σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα γεμάτη κουτιά, βάζα, θῆκες, βότανα, ρίζες, ποὺ τὴν ἔλεγαν «φαρμακεῖο». Ἀπὸ τὴν κάμαρ' αὐτή, μιὰ πόρτα, κλειστὴ πάντα, ὁδηγοῦσε στὴν κάμαρα τῆς πολύκλαυτης πεθαμένης, μιὰ κάμαρα γεμάτη ἀπὸ θυμητικά της, παιχνίδια, βιβλία, φορέματα, ἀραδιασμένα στὰ τραπέζια, κρεμασμένα στοὺς τοίχους, φυλαγμένα στὶς ντουλάπες, ἔτσι ὅπως τἄχε ἀφήσει. Μόνο ἡ γριὰ μητέρα ἔμπαινε κάπου-κάπου κεῖ-μέσα καὶ ξεσκόνιζε μ' εὐλάβεια ἢ συγύριζε τὸ μουσεῖο αὐτὸ τῶν παλιῶν, τῶν κιτρινισμένων θυμητικῶν.

Ἡ Σεσίλη σταματοῦσε συχνὰ συλλογισμένη μπροστὰ στὴν κλειστὴ ἐκείνη πόρτα. Ἄλλωστε συλλογιζόταν πολύ, γιατί δὲν εἶχε καὶ τί ἄλλο νὰ κάνῃ. Δὲν τὴν ἔστελναν, δὲν τὴν εἶχαν στεῖλει ποτὲ σὲ σχολεῖο. Τὸ σωματάκι της ἦταν πάντα κουρασμένο ἀπὸ τὴν ἀργία, τὴν ἀκινησία. Δὲν εἶχε συντροφιὰ γιὰ νὰ παίζῃ. Δὲν ἔτρεχε, δὲν ξεφώνιζε, δὲν χαλοῦσε τὸν κόσμο ὁλημέρα σὰν τἄλλα παιδιά.

— Πρέπει νὰ διασκεδάζῃ, ἔλεγε ὁ Ριβὰλ στὴ γυναῖκα. Ὁ μικρὸς Νταρζαντὸν εἶναι πολὺ καλὸ παιδάκι· σχεδὸν στὴν ἡλικία της· αὐτὸς βέβαια δὲ θὰ τῆς ἔλεγε τίποτα...

Στὴν ἀρχή, ἡ γριὰ ποὺ δὲν ἐμπιστευόταν κανένα, ἀντιστάθηκε. Ὁ γιατρὸς ὅμως ἐπέμεινε, τὴν ἔπεισε πὼς κανένας φόβος δὲν ὑπῆρχε κι' ἔτσι ὁ Τζὰκ ἔγινε σύντροφος τῆς Σεσίλης.

Ἦταν μιὰ καινούργια ζωὴ γι' αὐτόν. Πρῶτα πήγαινε σπάνια, ἔπειτα πιὸ συχνά, ἔπειτα καθεμέρα. Ἡ κυρία Ριβὰλ ἀγάπησε γρήγορα τὸ χαριτωμένο, τὸ τρυφερό, τὸ εὐαίσθητο ἐκεῖνο παιδί, ποὺ τόσο τὸ παραμελοῦσαν οἱ δικοί του. Γιατὶ πάντα τοῦ ἔλειπαν κουμπιὰ ἀπὸ τὴ μπλούζα του κι' ἦταν ἐλεύθερο ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας, χωρὶς μάθημα, χωρὶς μελέτη, χωρὶς ἐργασία ὁποιαδήποτε.

— Μὰ δὲν πηγαίνεις σχολεῖο, μικρέ μου Τζάκ;

—Ὄχι, κυρία... Μοῦ κάνει μάθημα ἡ μαμμά.

Ἔτσι τὄλεγε αὐτό: ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὖχε τῆς μητέρας του κι' ἀπὸ τὸ φόβο του μὴ τὴν κατηγορήσουν. Μὰ ἡ κυρία Ριβάλ, κρίνοντας ἀπὸ τἄλλα, δὲν τὸ πολυπίστευε κι' αὐτό. Κι' ἔλεγε στὸν ἄντρα της:

— Μὰ δὲ ντρέπουνται οἱ φίλοι σου, νἀφίνουν ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδὶ νὰ γυρίζῃ ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ χωρὶς νὰ κάνῃ τίποτα;

— Ξέρω κι' ἐγώ; ἀπαντοῦσε ὁ Ριβὰλ ποὺ ἤθελε νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς Νταρζαντόν. Δὲ θὰ τοῦ ἀρέσουν τὰ γράμματα... Ἴσως δὲ θἄχει πήξει ἀκόμα τὸ μυαλό του...

— Τί λὲς ἐκεῖ! Τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ φταίει ἢ ὁ πατριός του ποὺ δὲν τἀγαπᾷ;.. Ὤ, βάζω στοίχημα!..

Ὁ Τζὰκ βρῆκε ἀληθινοὺς φίλους στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Ἡ Σεσίλη τὸν ἐλάτρευε, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ κάνῃ χωρὶς αὐτόν. Ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ἔπαιζαν στὸν κῆπο· ὅταν ἔβρεχε, ἀνέβαιναν ἀτὸ φαρμακεῖο. Ἡ κυρία Ριβὰλ βρισκόταν πάντα ἐκεῖ. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε φαρμακοποιὸς στὸ Ἐτιόλ, αὐτὴ ἐκτελοῦσε τὶς πιὸ εὔκολες συνταγὲς τοῦ ἀντρός της. Εἴκοσι χρόνια τώρα ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ δουλειά, ἡ καλὴ γυναῖκα εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη πεῖρα καὶ μάλιστα, ὅταν ἔλειπε ὁ γιατρός, αὐτὴ δεχόταν τοὺς ἀρρώστους ποὺ τὸν ζητοῦσαν στὸ σπίτι. Τὰ παιδιὰ διασκέδαζαν μ' αὐτὲς τὶς ἐπισκέψεις, συλλάβιζαν τὰ λατινικὰ στὶς ἐπιγραφὲς κάτι παράξενων μπουκαλιῶν,— sirupus gummi —ἢ ἔκοβαν μ' ἕνα ψαλίδι ἐτικέττες καὶ τὶς κολλοῦσαν σὲ κουτιὰ καὶ σὲ μπουκαλάκια, ἐκεῖνος ἀδέξιος λιγάκι σὰν ἀγόρι, ἡ Σεσίλη ὅμως μὲ μιὰ μεγάλη ἐπιτηδειότητα καὶ νοικοκυροσύνη. Εἶχε καὶ τὸ παράδειγμα τῆς γιαγιᾶς. Αὐτὴ ἦταν ἡ νοικοκυρά, ὁ φαρμακοποιὸς κι' ὁ λογιστής· αὐτὴ κρατοῦσε τὰ βιβλία τοῦ ἀντρός της· αὐτὴ ἔγραφε τὴν πούληση καὶ σημείωνε τὶς βίζιτες τῆς ἡμέρας.

— Λέγε μου, ποῦ καὶ ποῦ πῆγες σήμερα; ρωτοῦσε τὸ γιατρὸ ἅμα γύριζε.

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ξεχνοῦσε τὶς μισὲς βίζιτες ἢ τὶς ἔκρυβε σκόπιμα, ὅτανδὲν ἤθελε νὰ τὶς πληρώθῃ, γιατὶ κι' ἀφηρημένος ἦταν κι' ἀφιλόκερδος. Ὤ, πόσοι λογαριασμοὶ τοῦ γιατροῦ ἔμεναν ἀνεξόφλητοι ἀπὸ εἴκοσι χρόνια! Ἂν δὲν εἶχε καὶ τὴ γυναίκα του νὰ φροντίζῃ, ἀλοίμονο! Ἀλλὰ ἡ κυρία Ριβὰλ τὸν ἐμάλωνε ὅταν τὸ παράκανε στὴ γενναιοδωρία, τοῦ κανόνιζε ὡς καὶ τὸ γκρόγκ του νὰ μὴν εἶναι πολὺ βαρύ, τὸν ἔντυνε, τὸν συγύριζε μόνη της ὅταν ἦταν γιὰ ἔξω καὶ πάλι, πρὶν φύγῃ, ἡ Σεσίλη τοῦ ἔλεγε σοβαρά:

— Παππού, ἔλα νὰ ἰδῶ μὴ σοῦ λείπῃ τίποτα!

Ἡ καλοσύνη αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶχε κάτι τὸ θεῖο, τὸ ρομάντζο.

Διαβαζόταν στὰ μάτια του, καθαρὰ κι' ἀθῶα σὰν τοῦ παιδιοῦ. Ἂν κι' εἶχε γυρίσει τόσον κόσμο, ἂν κι' εἶχε γνωρίσει τόσες χῶρες καὶ τόσους ἀνθρώπους, ἡ Ἐπιστήμη τὸν διατηροῦσε ἀγνὸ καὶ ἁπλοϊκό. Δὲν πίστευε στὸ κακὸ κι' ἔδειχνε τὴν ἴδια ἐπιείκεια σ' ὅλα τὰ ζωντανά, ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν παρακουράζῃ τἄλογό του, ποὺ τὸ εἶχε κι' αὐτὸ εἴκοσι χρόνια στὴν ὑπηρεσία του, ἅμ' ἀπαντοῦσε ἀνήφορο ἢ δρόμο κάπως τραχύ, κατέβαινε ἀπ' τὸ ἁμαξάκι του καὶ πήγαινε πεζός, ξεσκούφωτος στὸν ἥλιο, στὸν ἄνεμο, στὴ βροχή, σέρνοντας ἀπ' τὸ χαλινάρι τὸ ἄλογο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε σιγά. Μ' αὐτὴ τὴν καλοσύνη τὸ εἶχε κακομάθει καὶ συχνὰ τοῦκανε ἱστορίες. Ὅταν π. χ. ὁ γιατρὸς παραργοῦσε σὲ καμμιὰ βίζιτα, τἄλογο ποὺ τὸν περίμενε ἀπέξω, ἄρχιζε νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια καὶ νὰ χρεμετίζῃ μ' ἀνυπομονησία. Ὅταν ἦταν πάλι ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου κι' ὁ γιατρὸς εἶχε ἀκόμα καμμιὰ βίζιτα, τὸ ἄλογο δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν κάνουν καὶ σταματοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου, γυρισμένο ἐπίμονα κατὰ τὸ σπίτι.

—Ἀ, ναί, ἔχεις δίκιο! ἔλεγε τότε ὁ γιατρός.

Καὶ γύριζαν μαζί. Καμμιὰ φορὰ ὅμως ποὺ ἡ βίζιτα δὲν μποροῦσε νἀναβληθῇ, ὁ γιατρὸς μάλωνε τἄλογό του γερά.

—Ἀ, μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ σένα! τοῦλεγε μὲ τὴν ἀγαθή του φωνή. Τὸ ξέρεις ποὺ μ' ἐσκότισες; Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο ἄλογο!.. Σοῦ λέω πὼς ἔχω ἄλλη μιὰ βίζιτα, τὸ καταλαβαίνεις;.. Τί; δὲ θέλεις;.. Καλὰ λοιπόν! γύρνα μονάχο σου καὶ ξεφορτώνου με!

Λέγοντας αὐτά, ὁ γιατρὸς ἔτρεχε μὲ φούρκα στὸν ἄρρωστό του, ἐνῶ ἀπὸ τἄλλο μέρος, πεισματωμένο κι' αὐτὸ σὰν τὸν ἀφέντη του, τἄλογο ξεκινοῦσε γιὰ τὸ χωριό, σέρνοντας τάμαξι ἄδειο.

— Τὰ τσούγγρισε πάλι μὲ τἄλογό του ὁ γιατρός! ἔλεγαν οἱ χωριάτες ποὺ τὸ ἀπαντοῦσαν στὸ δρόμο.

Τώρα, ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ γιατροῦ ἦταν νὰ παίρνῃ μαζί του καὶ τὰ παιδιὰ στὶς ἐκδρομὲς αὐτὲς ποὺ ἔκανε καθεμέρα στὰ περίχωρα τοῦ Ἐτιόλ. Τὸ ἁμαξάκι, ἀρκετὰ πλατύ, χωροῦσε ἄνετα καὶ τοὺς τρεῖς. Κι' ἀνάμεσα στὰ δυὸ γελαστὰ προσωπάκια, ὁ καλὸς ἄνθρωπος αἰσθανόταν τὴ μελαγχολία τοῦ σπιτιοῦ του νὰ ἐξατμίζεται μέσα στὴ θαυμαστὴ θέα τῆς φύσης ποὺ ἀποκοιμίζει τὶς λύπες. Μὲ τὰ παιδιὰ χαιρόταν σὰν παιδί.

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

12.

Στὰ γιούλια σου ἀπόψε, ὦ Ὑμηττέ,
ὁ πόθος μου μεθᾷ
Στ' ἀσημωτὰ νερά σου,
Καισαριανή, τ' ἀχεῖλι μου
σκύβει κοὶ ξεδιψᾷ
καὶ φτερουγάει μου ἡ ψυχή,
Πεντέλη, στὴν πλαγιά σου.

Φάληρα, τ' ἀκρογιάλια σας,
Καστέλλα θελκτική,
Βούλα, Πασαλιμάνι,
Γλυφὰδα μου δροσόλουστη
Καὶ Κηφισιά μου ἀρχοντική,
Ὦ εἰκόνες ἀλησμόνητες
ποὺ ἡ Φαντασία δὲ φτάνει!...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ...

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 203].

Τότε, μέσα στὴν ἠλίθια ἐκείνη ἀκινησία, ἕνα μαντήλι ἄσπρισε. Ἄσπρισε, σάλεψε, δονήθηκε, σπάραξε. Ἡ ἀδερφούλα χαιρετοῦσε. Ὕστερα ἔσυρα κι' ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ τὸ τίναζα, τὸ τίναζα παράφορα ἀπάνω στὸ χέρι.

Ἦταν τὸ σπαρακτικὸ τὸ ἄσπρο μίλημα τῶν μαντηλιῶν.

Ἐαφνικά, φάνηκε κι' ἕν' ἄλλο. Κάποιος, ποιὸς ξέρει! νόμισε πὼς χαιρετοῦν ἐκεῖνον, (καὶ σ' ὅλο τὸ ταξίδι θὰ ντύσῃ τὸ πλάνεμμά του μὲ τὰ πιὸ γλυκὰ ὀνείρατα). Μὰ ἐγὼ χαιρετοῦσα τὴν ἀδερφούλα ποὺ ἔχανα, μπορεῖ γιὰ πάντα. Ἦταν τὸ ἄφωνο, τὸ τυφλό, τὸ ἀπρόσωπο μίλημα τῶν μαντηλιῶν, μιὰ γλῶσσα ποὺ καθένας μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ γιὰ δικιά του. Καθὼς οἱ φωνὲς δὲν ἀκουγόνταν, τὰ μάτια δὲ βλεπόνταν, αὐτὸ τὸ «χαῖρε» ἔπρεπε νὰ τὸ στοχαστεῖς γιὰ νὰ τὸ νοιώσεις.

Μιὰ ξένη γυναῖκα χλώμιασε σιμά μου. «— Εἶναι φίλοι;» μ' ἐρώτησε.

«—Φίλοι; τῆς ἀποκρίθηκα· κάτι πιότερο κι' ἀπὸ φίλοι!» μὰ ἡ λαλιά μου χώνευε, σὰν νὰ τὴν κατάπινε μέσα στὸ λάρυγγα ἕν' ἄλλο στόμα.

«—Ἔχει κι' ἐλόγου τῆς, παιδί μου, ξενητεμένους, μοῦ εἶπε μιὰ ἄλλη, καὶ σὰ σὲ εἶδε καὶ σάλεψες τὸ μαντήλι σου, πέταξε ἡ καρδιά της. Μὰ τί νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἔτσι βγαίνει τὸ ψωμί!»

Πῶς μᾶς κάνει δικοὺς ὁ πόνος!

Ἐγὼ χαιρετοῦσα ὁλοένα πιὸ ἔντονα πολεμώντας μὲ τὴν ἀπόσταση.

«—Ἄφησε πιά, τώρα δὲ φαίνεσαι!»

Ἄλλη μιὰ εἶπε: «— Κι' ὅμως ἀκόμα, ἀκόμα!» Κι' ἐγὼ τίναζα τὸ μαντήλι ἀδιάκοπα.

Ὕστερα, μονομιάς, μοῦ ἤρθε νὰ πέσω σωρὸ κουβάρι χάμω, νὰ ζουλήσω τὴ σκέψη μου μὲ τὶς φούχτες, νὰ πνίξω τὴ σκέψη, νὰ μὴν εἶμαι τίποτα.

Γύρισα πίσω, σκουντουφλώντας ἀπάνω σ' ἕνα σωρὸ νωθρὲς ἀκανόνιστες πέτρες, μυτερὲς κροκάλες, ποὺ ποτέ μου ἐκεῖ δὲν εἶχα ἀπαντήσει τόσες πολλές. Τρόμαξα νὰ βγῶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ φράχτη. Ἀπάντησα πολλοὺς χτιστοὺς τοίχους, ἀσβεστωμένους γιὰ πρώτη φορά, στὴ σειρά, καὶ δὲν ἦταν τρόπος νὰ περάσω. Ἔφραζαν τὸ δρόμο μου. Κατρακύλησα στὸν κατήφορο, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κιτρινισμένα ἀγκάθια καὶ τὰ ξερὰ ἀσφοδήλια, κι' ὁ δρόμος μ' ἔδγαλε μακριὰ μιὰν ὥρα. Δὲν ἤθελα νὰ γυρίσω νὰ τὸ ξαναΐδῶ τὸ μικρούτσικο ἐκεῖνο κακὸ πρᾶμμα, ποὺ ἦταν ἄξιο σὰν τὴ μοῖρα κι' εἶχε δύναμη σὰν τὸ θάνατο.

Ἀπὸ ἕνα ἀλαργινὸ κυματόδαρτο παδιγιόνι, ποὺ οἱ πιλότοι δίνουν ἀναμεταξύ τους κεράσματα, τραγουδοῦσε μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ ναυτικούς:

«Τώρα βγαίνει τὸ φεγγάρι
ἀψηλὰ στὸν οὐρανό,
σὰν τὴν κάτασπρη βαρκούλα
ὁποὺ πάει γιαλὸ-γιαλό»...

Τὸ γιαλὸ-γιαλό... Μὰ ἐκεῖνο φαινόταν τώρα μέσα στὴ μέση τῆς θάλασσας. Ἕνα ἀνάξιο πρᾶμμα, σφεντονισμένο ἀπ' τὴν πρύμη,—σὰν ἀπ' τὴν οὐρά,—ἀπάνω στὸ νερό, χοντρό, πρόστυχο, βαθουλό, ἀσάλευτο, διπλωμένο σὲ κάτι μελανό, σὰν κατάρα. Ἂς φύγῃ, ἂς πάῃ στὸ καλὸ — νὰ μὴν τὸ βλέπω. Ἂς πάῃ στὴν εὐχή!

Μήτε κι' αὐτό, μήτε καὶ τὰ πραμματάκια ποὺ ἡ ἀδερφούλα μου μ' ἄφησε νὰ τῆς τὰ φυλάξω,— τὶς δυὸ τελευταῖες φωτογραφίες της, μὲ τὸ ἀφιέρωμα τὸ πιὸ λυπητερό, καὶ τὸ κλειδὶ τοῦ συρταριοῦ της. Τί νὰ τὰ κάνω αὐτά, μιὰ ποὺ αὐτὴ λείπει; Ἡ θέση της ἄδιασε, κι' αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα. Δὲ θὰ ψάξω νὰ τὰ βρῶ, παρὰ σὰ χρειαστοῦνε.

Σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ στὸ βαπόρι. Καὶ γύρο τοῦ θἄναι μόνο τὸ νερό, τὸ λαστιχένιο, τὸ πολυσάλευτο, τὸ ἄσταστο, τὸ ἠχερό, τὸ ἀπέραντο. Τὰ φαναράκια θὰ κρεμαστοῦν, σὰ φαναράκια βραδινοῦ πανηγυριοῦ, ἀπάνω στὰ καμπουριαστὰ παλαμάρια, τὰ πασαλειμμένα κατράμι. Κι' ἀπάνω ἀπ' τὴ θαλασσα, ἀπάνω ἀπ' τὴν ἀδερφούλα, θὰ σκουντιόνται οἱ χλωμοὶ ἀστερισμοί τους καθὼς τὰ σχοινιὰ θὰ τρικυμίζουν ἀπ' τὸν ἄνεμο...

Γιὰ μένα πάλι ἡ πολιτεία, ἡ παραζάλη της, ἡ δουλειά, ἡ ἔγνοια ποὺ σὲ τραβᾷ ἀπ' τὸ ρούχο καὶ σοῦ σφουγγίζει τὰ δάκρυα ὅπως-ὅπως.

Ἀδερφούλα, τώρα ἔφυγες. Ἡ ζωὴ θὰ πορεύεται καὶ δίχως ἐσένα.

Μὰ ἐκεῖ ποὺ πᾶς, ἂς εἶσαι εὐτυχισμένη καὶ ἂς μᾶς συλλογιέσαι, ἀπάνω στὶς ξένες θάλασσες, τὶς κυβερνημένες ἀπὸ ἀγνώριστες σημαῖες. Καὶ μὴν πολεμᾶς νὰ μὴν κλάψῃς. Πρόσεχε μόνο νὰ μὴ σὲ βλέπουν, νὰ μὴ σὲ παραμονεύουν. Μὰ μὴ τὰ βαστᾶς τὰ δάκρυα. Ἂν τὰ βαστάξῃς, θἀρθῇ καιρὸς ποὺ θὰ τὸ μετανοιώσεις. Θἀρθῇ. Καὶ δὲ θἄχεις ἄλλα.

(«Σὰν Ζωὴ καὶ σὰν Ὄνειρο»)

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν ἀπάνω σὲ τί ἔπεσε ὁ σιὸρ-Πίπης, πηδώντας ἀπ' τὸ παράθυρο μέσα στὸν ἀκατοίκητο ἐκεῖνον πύργο;

Ἔπεσε... μὲ τὰ πόδια ἑνωμένα... ἔπεσε... ἀπάνω σ' ἕνα πρᾶγμα μαλακό... ζωντανό... ἕνα πρᾶγμα ποὺ κουνήθηκε εὐθὺς καὶ γρύλλισε μὲ θυμό.

— Ἀ! τί εἶν' αὐτό; κάνει ἀπὸ μέσα του ὁ σιὸρ-Πίπης· (γιατί ἀπ' τὸν τρόμο του δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ μιλήσῃ.)

Καὶ κατέβηκε, καὶ τραβήχτηκε ἕνα βῆμα ἀπ' τὸ μαλακὸ καὶ ζωντανὸ ἐκεῖνο πρᾶγμα ποὺ πατοῦσε.

Ἀλλὰ τότε, στὴ στιγμή, ὀρθώθηκε μπροστά του μιά... μιὰ ἀρκούδα, μιὰ πελώρια ἀρκούδα, μαύρη σὰν κι' αὐτόν, μιὰ ἀρκούδα φοβερὴ καὶ τρομερή!

Ἦταν... ἡ Ἀράπα! Ἡ ἴδια ἡ Ἀράπα! ἡ ἀληθινὴ Ἀράπα! Ἐκείνη ποὺ εἶχε φύγει ἀπ' τὸ θηριοτροφεῖο!

Φανταστῆτε λοιπὸν τὸν τρόμο τοῦ δυστυχισμένου τοῦ σιὸρ-Πίπη! Φανταστῆτε ὅμως καὶ τὴ χαρούμενη ἔκπληξη τῆς Ἀράπας ὅταν, ἐκεῖ στὰ μισοσκότεινα, εἶδε μπροστά της μιὰν ἄλλη ἀρκούδα, μιὰν ὁμόφυλη, μιὰ συντρόφισσα!

Πόσον καιρὸ εἶχε νὰ ἴδῃ τέτοιο πρᾶγμα! Καὶ τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τὰ πόδια της, καὶ τὴ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὴ φιλᾷ, καὶ τὴ γλείφει, καὶ τῆς μιλεῖ, στὴ γλῶσσα της, γλυκὰ καὶ τρυφερά...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὄβαλε στὰ πόδια καὶ σὲ λίγες στιγμὲς βρισκόταν στὸ χώλ. Ὁ κ. Καρινὸ κι' ἡ Λούση εἶχαν ἀνησυχήσει παραπολὺ γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἀπουσία τοῦ Φραγκίσκου, γιατὶ δὲν εἶχαν ξεχάσει, βλέπετε, καὶ τὰ παράτολμα λόγια ποὺ εἶχε πεῖ χτές. Μόλις τὸν εἶδαν, ξεφώνισαν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ χαρά.

— Μὰ ποῦ γυρίζεις, βρὲ παιδί μου; ρώτησε ὁ μηχανικός. Πρέπει νὰ σὲ μαλώσω! Δυὸ ὧρες ἔχουμε ποὺ σὲ περιμένουμε. Στοιχηματίζω ὅτι θἄκαμες καμμιὰ τρέλλα.

—'Αλήθεια, εἶπε τὸ παιδί, πέφτοντας ἐξαντλημένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔκαμα μιὰ τρέλλα, ἀλλ' ἀδιάφορο! κράτησα τὴν ὑπόσχεσή μου.

— Ποιὰ ὑπόσχεσή σου;

— Μπῆκα στὰ ἰδιαίτερα!

— Εἶσαι στὰ καλὰ σου;

— Καὶ πολὺ μάλιστα. Παρευρέθηκα στὸ γεῦμα τῶν συνεταίρων τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

Ὁ μηχανικὸς κι' ἡ κόρη του φοβήθηκαν μιὰ στιγμὴ μήπως ὁ μικρὸς εἶχε τρελλαθεῖ. Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν ἄργησε νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη τους. Ἔκλεισε πρῶτα προσεχτικὰ πόρτες καὶ παράθυρα καὶ, φωνάζοντας πολὺ κοντά του τοὺς φίλους του, τοὺς τὰ διηγήθηκε ὅλα: πῶς εἶχε ἀνεβεῖ, τί εἶχε ἰδεῖ, τί εἶχε ἀκούσει.

Καὶ οἱ τρεῖς φυλακισμένοι πλάγιασαν πολὺ ἀργὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ κοιμήθηκαν πολὺ ἄσχημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Μιὰ ὥρα κάτω ἀπὸ τὰ νερά.

Ὕστερ' ἀπὸ ὅσα εἶχει μάθει ἀπὸ τὸ Φραγκίσκο, ὁ μηχανικὸς δὲν ξαφνίστηκε καθόλου ὅταν ὁ ἀρχηγός, ποὺ τώρα ἤξερε πῶς ἦταν γυναῖκα, τοῦ ἀνάγγειλε τὴν ἑπομένη ὅτι, σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ, ἡ ἀπελευθέρωσή τους ἔμελλε ν' ἀναβληθεῖ γιὰ μερικὲς μέρες. Καὶ τοῦτο, γιατὶ πρὶν πάει ν' ἀναγγείλει στὴ γαλλικὴ κυβέρνηση τὴν εἴδηση τῆς ἀνακάλυψης τοῦ θησαυροῦ, ἔπρεπε νὰ κάμουν μερικὲς ἀκόμη ἔρευνες, γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως τυχὸν ὕπαρχαν κι' ἄλλοι θησαυροὶ σ' ἄλλα γειτονικὰ σημεῖα.

Οἱ φυλακισμένοι, ποὺ ἔβλεπαν τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας τους ν' ἀπομακρύνεται, ἔπρεπε βέβαια νὰ σκεφθοῦν τώρα νὰ τὸ σκάσουν. Ναί, ἀλλὰ πῶς; Νὰ φύγουν μέσ' ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν Ἐρειπίων ἦταν ἀδύνατο, γιατὶ ἡ φρούρησή του ἦταν πολὺ προσεχτική. Ἡ μόνη ἐλπίδα ἦταν νὰ τὸ σκάσουν σὲ καμμιὰ ἔκδρομὴ στὰ περίχωρα. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μηχανικὸς κι' ὁ Φραγκίσκος ἄκουσαν μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν πρόταση τοῦ ἀρχηγοῦ γιὰ τὶς καινούργιες ἔρευνες.

—Ἡ ἰδέα σας εἶναι πολὺ καλή, εἶπε ὁ μηχανικὸς στὴ γυναίκα. Μάλιστα στὶς καινούργιες μας ἔρευνες θὰ ἐφαρμόσω μιὰ τελειοποίηση στὴ λειτουργία τοῦ μηχανήματος, ποὺ τὴν βρῆκα αὐτὲς τὶς μέρες καὶ ποὺ κάνει ἀκόμη πιὸ ἀποτελεσματικὴ τὴ χρήση του. Κι' ἔχω πεποίθηση πῶς θ' ἀνακαλύψουμε νέα εὑρήματα γιατὶ καὶ στὴν πρώτη μας ἔρευνα βρῆκα ἴχνη θησαυρῶν σὲ πολλὰ σημεῖα.

— Αὔριο κιόλας ξεκινοῦμε! εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸ ὁ ἀρχηγός.

Καὶ πάλι σχηματίσθηκε τὸ καραβάνι καὶ ξεκίνησε ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. Μὰ τὰ παιδιὰ δὲ βρῆκαν πιὰ γοῦστο στὸ δεύτερο αὐτὸ ταξίδι, γιατὶ στὸ μυαλό τους εἶχαν ἄλλα πράγματα κι' ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε ἀμίλητος καὶ σοβαρός, καθὼς ὅταν εἶχε στὸ μυαλὸ του κανένα κρυφὸ σχέδιο. Ὁ μηχανικὸς πάλι ἐμπιστευόταν τώρα πιὰ στὸ Φραγκίσκο ὅλες του τὶς σκέψεις.

— Κοίταξε καλά, τοῦ εἶπε, πέρνοντάς τον κατὰ μέρος. Μόνο δυὸ αὐτοκίνητα ἔχει ἡ συνοδεία. Οἱ ὑπηρέτες καὶ οἱ ἀποσκευὲς εἶναι πάνω στοὺς ἐλέφαντες. Ὁ γραμματέας Ντούγκλας λείπει, γιατὶ ἔμεινε στὸ Παλάτι τῶν Ἐρειπίων, νὰ περιμένει τὸν κυβερνήτη τῆς «Μαργκαρὲτ» ποὺ φέρνει τὸ Εὐρωπαϊκὸ Ταχυδρομεῖο.

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ὁ κ. Καρινὸ κι' ὁ Φραγκίσκος συζητοῦσαν μὲ τί μέσο θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ σκάσουν. Ὁ Φραγκίσκος πρότεινε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀρχηγὸς (Μὶς Μαργκαρὲτ τὸν ἔλεγαν, τώρα πιὰ τὸ ἤξερε ὁ φίλος μας), θὰ κοιτάζῃ μέσα στὸ μηχάνημα, ὅπως τὸ εἶχε κάμει καὶ τὴν ἄλλη φορά. Τότε, ἔλεγε, νὰ τοῦ πετάξουν μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσουν.

—Ἄμα λείψει ἀπὸ τὴ μέση ὁ ἀρχηγός, ἔλεγε ὁ μικρός, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ὑπηρέτες θὰ σηκωθοῦν στὸ πόδι. Μοῦ τὸ εἶπε μένα ὁ Μάριος.

Μὰ τοῦ κ. Καρινὸ δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ σχέδιο. Περιορίστηκε νὰ δείξει στὸ παιδὶ τοὺς δυὸ πελώριους ἰθαγενεῖς τῆς Κορέας, ποὺ χρησίμευαν γιὰ σωματοφύλακες τῆς μὶς Μαργκαρὲτ καὶ δὲν ἄφιναν βῆμα ποτὲ τὴν κυρά τους, ἀγρυπνώντας καὶ φρουρώντας διαδοχικά, νύχτα καὶ μέρα, στὴν πόρτα τῆς σκηνῆς της.

—Ὄχι, ἔκαμε ὁ μηχανικός, ἡ ἰδέα σου δὲ μοῦ φαίνεται φρόνιμη. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ περιμένουμε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πηδήσουμε κι' οἱ τρεῖς μας, μαζὶ μὲ τὸ μηχάνημα, στὸ ἕνα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα καὶ νὰ φύγουμε, ἀφοῦ χαλάσουμε πρὶν τὸ ἄλλο. Ἂν καταφέρουμε νὰ βροῦμε δρόμους διαβατούς, δὲν μᾶς προφτάνουν πιὰ μήτε ἄλογα, μήτε ἐλέφαντες.

Ὅπως καὶ στὴν πρώτη ἐκδρομή, ἔτσι καὶ τώρα τἄλογα κι' οἱ ἐλέφαντες εἶχαν σχηματίσει ἕνα τετράγωνο καὶ στὴ μέση τοποθετήθηκε ἡ ὑπέροχη ἄλικη σκηνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ μὲ τὴ σημαία της στὴν κορυφή. Ἀπλα τοποθετήθηκαν οἱ σκηνὲς τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας, πιὸ ἁπλὲς αὐτὲς καὶ δίχως σημαῖες. Μιὰ εἰδικὴ σκηνὴ χρησίμευε γιὰ τραπεζαρία. Τὰ φαγητὰ τὰ προμήθευε ἕνας θαυμάσιος κυνηγός, ποὺ ἤξερε νὰ διαλέγει τὰ καλύτερα θηράματα.

Τὸ στρατόπεδο τὸ φρουροῦσαν ὁπλισμένοι στρατιῶτες, ποὺ ἄλλαζαν βάρδια κάθε δύο ὧρες. Γιαὐτό, μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὸ σχέδιο τοῦ παιδιοῦ φαινόταν ὄχι μόνο ἀνεφάρμοστο, ἀλλὰ καὶ καθαυτὸ τρελλό.

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ μηχανικὸς καὶ τὰ παιδία εἶχαν ἀρκετὴ ἐλευθερία. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς περιποιεῖται καὶ μάλιστα, στὶς σχέσεις του μὲ τὰ παιδιά, φανερώνόταν πῶς ἦταν γυναῖκα, γιατὶ τὰ μεταχειριζόταν μὲ τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ γλύκα μιᾶς μητέρας.

— Τὰ μαλλιά σου εἶναι ἄνω-κάτω, εἶπε στὴ Λούση. Γιατὶ δὲ χτενίζεσαι;

— Ἐάρετε, δὲν ἔχω μαζί μου τὰ χτενάκια μου, ἀπήντησε ἡ μικρή.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἔστειλε ἕνα θαυμάσιο νεσεσσὲρ τουαλέττας ἀπὸ κόκκαλο. Καὶ στὸ Φραγκίσκο, ποὺ παραπονέθηκε ὅτι κρύωνε τὸ βράδυ, ἔστειλε ἕναν ὁμορφοκεντημένο ἀναμπιτικὸ μανδύα, ποὺ θὰ τὸν ζήλευε κι' ὁ πιὸ πλούσιος εὐρωπαῖος. Τί παράξενη, ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ γυναῖκα!

Πρωΐ-πρωΐ, ὁ κ. Καρινὸ ἔφερε κοντὰ στὴν εἴσοδο τῶν ἐρειπίων τὸ ἕν' αὐτοκίνητο κι' ἔκανε τάχα ὅτι ἔνωνε τὸ μοτὲρ μὲ τὸ μηχάνημα. Μὰ αὐτὰ ἦταν προσποιητά. Ἡ σύνδεση ἦταν φεύτικη κι' ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου ἔμενε πάντα ἕτοιμη νὰ λειτουργήσῃ. Τὸ πρωϊνὸ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς κάλεσε στὸ τραπέζι του νὰ πάρουν κάτι. Μὰ ὁ μηχανικὸς φαινόταν σκεπτικός. Συλλογιζόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ φέρῃ κάποια βλάβη στὴ μηχανὴ τοῦ δευτέρου αὐτοκινήτου, ποὺ θὰ τὄκανε ἀνίκανο νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τοὺς κυνηγήσει. Τὄβλεπε αὐτὸ τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σκηνῆς. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ πλησιάσει;

Ὁ φίλος μας ὁ Φραγκίσκος, παρακολουθώντας τὸ βλέμμα τοῦ μηχανικοῦ, ποὺ ἦταν καρφωμένο πάνω στ' αὐτοκίνητο, μάντεψε παρευθὺς τὶς σκέψεις του. Θυμήθηκε καὶ τὰ σχέδια ποὺ τοῦ εἶχ' ἐμπιστευθεῖ ὁ μηχανικὸς κι' ἀποφάσισε νὰ ἀναλάβει αὐτὸς καὶ νὰ καταδικάσει σ' ἀκινησία τὸ αὐτοκίνητο.

Πάνω στὸ φαγητό, ὁ Φραγκίσκος ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τοὺς ἐλέφαντες. Τί φυσικότερο ἀπὸ τὴν περιέργεια αὐτὴ ἑνὸς μικροῦ Γάλλου γιὰ τὰ ἄγνωστά του αὐτὰ ζῶα; Ζήτησε μάλιστα ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τὴν ἄδεια νὰ δώσει στοὺς ἐλέφαντες μερικὲς μπαναν κι' ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὴν ἄδεια μὲ τὴ συνειθισμένη καλοσύνη του πρὸς τὰ παιδιά. Ὁ Φραγκίσκος πῆρε μαζύ του τὴ Λούση, ποὺ εἶχε γεμίσει τὴν ποδιά της μὲ φρούτα καὶ ψωμιά, καὶ διευθύνθηκε πρὸς τοὺς σταύλους τῶν ἐλεφάντων.

Ὁ μηχανικὸς κρυφογελοῦσε, γιατὶ κατάλαβε εὐθὺς τὸ σκοπὸ τοῦ μικροῦ, καὶ γιὰ ν' ἀπασχολήσει τὴν προσοχὴ τῆς μὶς Μαργκαρὲτ, ἄρχισε νὰ μιλεῖ γιὰ τὸ μηχάνημα, θέμα ποὺ ἤξερε ὅτι πάντα τὴν ἐνδιέφερε ὑπερβολικά. Ἔβγαλε μάλιστα ἕνα καρνὲ κι' ἕνα μολύβι κι' ἄρχισε νὰ χαράζει σχήματα, γιὰ νὰ τῆς δώσει νὰ καταλάβει τὴ λειτουργία τοῦ μηχανήματος. Ποῦ νὰ σκεφθεῖ πιὰ ἡ μὶς Μαργκαρὲτ, τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐλέφαντες! Εἶχε σκύψει καὶ κοίταζε τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ, γυρίζοντας τὴ ράχη πρὸς τὰ παιδιά, ἐνῶ ὁ μηχανικὸς παρακολουθοῦσε κρυφὰ καὶ τὴν παραμικρότερη κίνησή τους.

«Καθὼς περιπλανιόταν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό...»

Μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα, ὁ Φραγκίσκος ἄφισε τὴ Λούση νὰ φιλέψῃ τοὺς ἐλέφαντες κι' αὐτὸς γλύστρησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά. Ὅλη ἡ δυσκολία ἦταν νὰ μὴ τὸν πάρῃ μυρωδιὰ ὁ φρουρός, ποὺ πηγαινοερχόταν μὲ τὸ τουφέκι στὸν ὦμο. Ὁ κ. Καρινὸ τότε εἶδε τὸ παιδί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ φρουρὸς τοῦ εἶχε γυρίσει τὴν ράχη, νὰ χώνεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέση δέκα λεπτὰ πάνω-κάτω, ποὺ φάνηκαν στὸ μηχανικὸ ὁλάκερος αἰῶνας. Κι' ὅμως ὁ κ. Καρινὸ εἶχε τὴν ψυχραιμία νὰ ἐξηγεῖ στὴ μὶς Μαργκαρὲτ:

—Ὅταν τὸ φῶς χτυπήσει σ' αὐτὸ τὸ φακό, τότε ἀρχίζει ἡ ἐπίδραση της εἰδικῆς οὐσίας ποὺ ἔχει ἀνακαλύψει ὁ Ταρδίφ...

Κι' ἡ νέα τὸν ἄκουγε μὲ θαυμασμὸ κι' ἀφοσίωση.

Οὔφ! Νά τος ἐπιτέλους ὁ Φραγκίσκος, ποὺ βγαίνει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο μὲ μουντζουρωμένα χέρια καὶ μ' ἕνα σουγιά.

— Ἀρκεῖ νὰ τὰ κατάφερε καλά! συλλογίζεται ὁ κ. Καρινύ.

Ὅταν, σὲ μισὴ ὥρα, ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸ πείραμα στὰ γειτονικὰ ἐρείπια, ὁ Φραγκίσκος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ εἶπε σιγά, ἀλλὰ θριαμβευτικά:

—Ἕτοιμα!

—Εἶσαι βέβαιος;

—Ἔκοψα τὰ δυὸ σύρματα τοῦ «μανιατό».

—Μπράβο σου!

—Καὶ τρύπησα τὰ δυὸ μπροστινὰ λάστιχα.

Ὁ μηχανικός, θαυμάζοντας τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παιδιοῦ, τοῦ ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι χωρὶς νὰ τοῦ πεῖ μιλιά.

Πλησίαζαν στὰ ἐρείπια. Ἦταν ἕξη ὅλοι-ὅλοι: ὁ μηχανικός, τὰ δυὸ παιδιὰ ὁ ἀρχηγὸς κι' οἱ δυὸ πελώριοι σωματοφύλακές του.

Ὁ μηχανικὸς πῆγε νὰ βάλῃ τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου σὲ κίνηση, κάνοντας τάχα πῶς ἤθελε νὰ μεταφέρει τὸ ρεῦμα στὸ μηχάνημα, κι' ὕστερα γύρισε κοντὰ στὸν ἀρχηγὸ καὶ στὰ παιδιά. Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία ἦταν τὸ μηχάνημα. Γιατὶ δὲν ἔφθανε μόνο νὰ τὸ σκάσουν μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας του, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ πάρουν μαζύ τους καὶ τὸ βαρὺ κουτὶ μὲ τὸ μηχάνημα. Μὰ ὁ μηχανικὸς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάμει τὰ πάντα γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἐλευθερία του.

Ἄρχισε νὰ ἐπεξεργάζεται τὸ μηχάνημα, σὰ νὰ περίμενε νὰ πεταχτεῖ ἡ συνειθισμένη πράσινη λάμψη. Ἤξερε ὅτι αὐτὸ δὲ θὰ γινόταν, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἑνώσει τὰ σύρματα. Τότε ἔκανε ὅτι κάτι ξέχασε καὶ εἶπε δυνατὰ ὅτι θἄβαζε τὸ μηχάνημα κοντὰ στὸ μοτὲρ γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ σύρματα. Ἡ πρόταση αὐτὴ ἦταν πολὺ φυσικὴ καὶ δὲ γέννησε καμμιὰ ὑποψία στὴ μὶς Μαργκαρὲτ. Ὁ κ. Καρινύ, μαζὶ μὲ τὸ Φραγκίσκο ποὺ τὸν βοηθοῦσε νὰ κουβαλῇ τὸ μηχάνημα, βγῆκαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια κι' ἔβαλαν τὸ μηχάνημα στὸ μπροστινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου. Εὐθὺς ὁ μηχανικὸς πῆρε ἀπὸ τὴ μέση τὴ Λούση καὶ τὴν ἔρριξε μέσα στ' αὐτοκίνητο. Ὕστερα πήδησε κι' ὁ ἴδιος μαζὶ μὲ τὸ Φραγκίσκο καὶ τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Ὅταν ἡ μὶς Μαργκαρὲτ γύρισε τὸ κεφάλι κι' εἶδε τὰ σύρματα πεταμένα κατὰ γῆς καὶ τ' αὐτοκίνητο νὰ φεύγει μὲ τὸ μηχανικό, κατάλαβε ὅτι τῆς τὴν ἔπαιξαν. Πήδησε ἔξω ἀπὸ τὰ ἐρείπια, σὰ νἄθελε νὰ προφτάσῃ μὲ τὸ τρέξιμο τοὺς φυγάδες. Ὕστερα, βλέποντας πόσο μάταιο θὰ ἦταν τὸ κάθε τι, ἔγινε κίτρινη ἀπὸ τὸ θυμό της. Νὰ ποὺ βρέθηκαν ἄνθρωποι νὰ ἀψηφήσουν τὴ δύναμή της! Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη της μιὰ χρυσὴ σφυρίχτρα καὶ σφύριξε πολλὲς καιρήγορες φορές. Παρευθὺς οἱ ὑπηρέτες καὶ οἱ σωματοφύλακες μαζεύτηκαν τριγύρω της. Ἡ νέα, σὰν τρελλή, τοὺς ἔδειξε τ' αὐτοκίνητο, ποὺ ἔστριβε κιόλας στὴ μακρινὴ καμπὴ τοῦ δρόμου, φωνάζοντας μὲ ἀπελπισία στοὺς ὑπηκόους της:

—Ἐμπρός! Δέκα χιλιάδες δολλάρια σ' ὅποιον τοὺς πιάσει! Στὸ Βοθμαγκὸ ὅποιος τοὺς ἀφίσει νὰ φύγουν!

Τὸ κυνήγι ἄρχισε ἀμέσως. Ὁ ἀρχηγὸς ὁρμησε πρῶτος στὸ δεύτερο αὐτοκίνητο. Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔχασαν νὰ δοκιμάζουν τοῦ κάκου τὴ μηχανή του. Τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν ξεκινοῦσε, πρόσταξε:

— Στ' ἄλογα! Στοὺς ἐλέφαντας! Ὁ δρόμος σταματᾶ ὕστερ' ἀπὸ εἴκοσι χιλιόμετρα καὶ τ' αὐτοκίνητο δὲ θὰ μπορέσει νὰ κυλήσῃ μέσα στὶς λάσπες τῆς λίμνης Κομπὸν-Συάν.

Στὸ μεταξύ, ὁ μηχανικὸς καὶ τὰ παιδιὰ ἔτρεχαν ὁλοταχῶς πάνω στὸν ἴσιο δρόμο κι' ὁ Φραγκίσκος ξεφώνιζε κάθε τόσο θριαμβευτικά:

— Ἐπιτέλους, σωθήκαμε!... Ὅσο καὶ νὰ τρέξουν τ' ἀλογάκια τους καὶ οἱ χοντροελέφαντες, δὲ μᾶς φθάνουν!

— Γιὰ τὴν ὥρα δὲ μᾶς φτάνουν, ἀπάντησε ὁ μηχανικός, λιγότερο ἥσυχος ἀπὸ τὸ μικρό του φίλο. Ἂν ὅμως μᾶς σπάσει ἕνα λάστιχο ἢ μᾶς σωθῇ ἡ βενζίνα, τότε τί θὰ γίνουμε;

(Ἀκολουθεῖ) **ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΕΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 145]

Στὴν ἐκκλησιὰ ἀνταμώσανε δυὸ [τελετές:
Μιὰ θλιβερή, βαρειά, ἑνὸς παι- [διοῦ τὸ ξόδι.
Ἡ μάννα σὰν τρελλὴ σέρνεται [καταπόδι,
ξεσπάει σὲ λυγμούς, σ'ἀκράτητες [κραυγές...

...Ἡ ἄλλη εἶναι βαφτίσια. Κόκ- [κινο σὰν τὸ ρόδι,
ἕνα μωρούλι βγάζει νοτίτσες [κρυφερές,
ἡ μητερούλα του, ἔχει γι' αὐτὸ [γλυκὲς ματιές,
χαϊδεύει τὸ κορμάκι, τὸ μικρου- [λάκι πόδι.

Βαφτίζουνε, κηδεύουν. Ἀδειάζει [ὁ ναός.
Οἱ μάννες συναντιοῦνται στῆς [ἐκκλησιᾶς τὸ φῶς,
ἀλλάζουν κρύφιο βλέμμα, ἀνή- [κουστα πικρό...
Καὶ — θάμα ὅπου κάνει ἡ προ- [σευχή!—μὲ ἀνάσα
γοργή, ἡ μητερούλα κλαίει μπρο- [στὰ στὴν κάσσα,
κι' ἡ μάννα πού θρηνοῦσε, γελάει [στὸ μικρό!..

(Josephin Soulary)

Μετάφρ. *Λιλάντας*

ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ...

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 140]

Πότε θἀρχόταν ἡ 22 τοῦ Γιούνη; Ἄχ, ὅταν ἡ καλύτερη μέρα τῆς ζωῆς μου! Συλλογιζόμουν κάθε μέρα: «καὶ τὸ βαπόρι θὰ κάνῃ ββββουουου...» Κι' ὅμως πέρασε κι' ἡ τελευταία βδομάδα, ποὺ μοῦ φαινόταν ἀτέλειωτη. Τὴν Κυριακὴ βράδυ γλέντησα ὅμορφα. Τὴ Δευτέρα πρωΐ, σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, ξεπετάχτηκα σὰ γαλβανισμένη ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ φώναξα δυνατά: «22 τοῦ Γιοῦνη σήμερα!»...

Βασλωμένη σὲ μιὰ σαΐζ-λόγκ πάνω στὴ γέφυρα καὶ λιγάκι ζαλισμένη, συζητάω μὲ τὸν πλοίαρχο, μὲ τὶς ἀμερικανίδες περιηγήτριες, πότε μὲ τὸν κύριο ποὺ πάει γιὰ τὸ Σαντάν, πότε μὲ τὸν Κυπραῖο φοιτητή, μὲ κάτι ἕλληνες ἠθοποιοὺς ποὺ πάνε γιὰ τὴν Ἀλεξάντρεια καὶ μὲ ἄλλα ἀκόμα πρόσωπα. Θεέ μου, τί φλύαρος κόσμος! Εὐτυχῶς σὲ λίγο τὸ κουδούνι τοῦ μεσημεριοῦ μοῦ τοὺς ξεφορτώνει. Θὰ μείνω λιγάκι μόνη μου. Κοιτάω τὴ θάλασσα ποὺ χρυσίζει πάνω της ὁ ἥλιος. Στ' ἀληθινά, δὲν εἶναι πιὰ γαλανή... Ἀφήσαμε πίσω μας πρὸ πολλοῦ τὰ ἑλληνικὰ νερά. Οὔτε βουνό, οὔτε πεῦκο, οὔτε θυμάρι πιά... Ὁρίζοντας σκέτος, θάλασσα κ' οὐρανὸς καὶ τὸ βαπόρι αὐτὸ μόνο του μέσ' τὸ πέλαγος... Δὲν ἔχει πιὰ νησιὰ σπαρμένα μέσ' τὸ Αἰγαῖο, Ἔ, τόσο τὸ καλύτερο, συλλογιέμαι. Σὲ λίγο τί θὰ δῶ! τί ὅμορφα πράγματα ποὺ θὰ δῶ! Τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, τὸ φάρο τῆς Ἀλεξάντρειας, τὸ μεγάλο λιμάνι, τὸ τελωνεῖο, τὰ ψηλὰ ἐργοστάσια, τὰ ὅμορφα πάρκα, τὶς ἐξοχές, τὸ Νεῖλο ποὺ θὰ σχίζουν γοργὰ τὰ νερά του οἱ «φελλούκες», τὶς ἀγαπημένες μου χουρμαδιές, τοὺς ἐμπόλυτους ἀραπάδες... Ἄ, τί ὡραῖα πράγματα. Ἀρκεῖ μονάχα νὰ φτάσω...

Στὶς 17 τοῦ Ὀχτώβρη 1925.— Στριφογυρίζω στὴν κοκέτα μου. Τί μαρτύριο, Θεέ μου! Τί ὥρα νἄτε ἄραγε; Μεσάνυχτα; Δὲν ξέρω, δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Νἄχα κανένα ναρκωτικὸ μαζί μου νὰ τὸ πέρνα, νὰ μὴν ἔνιωθα τὸ μαρτύριο αὐτό!.. Περνᾶμε τὸ περίφημο κανάλι τῆς Κρήτης, ποὺ μοῦ εἶναι τρομερὰ ἀντιπαθητικό. Καλέ, ὅλα χορέβουν ἐδῶ μέσα. Στὸν καθρέφτη μέσα, τὸ εἰδωλο τοῦ ἠλεχτρικοῦ φεύγει καὶ ξανάρχεται ὡς που νὰ μετρήσω ἕξη. Ἡ πετσέτα κάνει κάτι βόλτες πολὺ ἐκνευριστικὲς καὶ ἡ ζώνη μου *στὸ κρεμαστάρι κάτι ἀπαίσιες περιστροφικὲς κινήσεις.* Κι' αὐτὸς ὁ διάολος ὁ ἔλικας μὲ τὸ τραγούδι του τί ἐνοχλητικός! Τὸ μυαλό μου βουΐζει. Μέσ' τὸ παραλήρημά μου φωνάζω: «Ἄχ, τί καλὰ ποὺ θἄταν μὲ τὸ ἀεροπλάνο!» Κάτω στὴ σάλα παίζουν γερὸ πόκερ. Στὶς πλαϊνὲς καμπίνες *κάνουν ἐμετό* ἀκούω ἀναστενάγματα. Χμ! ἄλλοι τραβᾶν χειρότερα ἀπὸ μένα. Πιάνω ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσω, τὰ γράμματα χορεύουν ἀγγίζω φροῦτα, σοκολάτες, γλυκά... ἀδύνατο, δὲ μπορῶ νὰ φάω. Παίρνω λουλούδια, τὰ μυρίζω δυνατά, τὰ μαδάω· ἀδειάζω μιὰ μποτίλια κολόνια πάνω μου, νομίζοντας πὼς θ' ἀναζωογονηθῶ. Ὅμως ὅλο καὶ χειρότερα. Τὶ φριχτὸ πρᾶμα νὰ σὲ πιάνει ἡ θάλασσα!.. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νομίζω πὼς δὲ θὰ ξημερώσῃ ποτέ, δὲ θὰ πατήσω ποτὲ σὲ στερεὸ ἔδαφος, δὲ θ' ἀντικρύσω ποτὲ τὸν Πειραιᾶ... Ὅμως πέρασαν ὅλ' αὐτά. Τί ἀστεῖο! Ἴσως μάλιστα νὰ πλησιάζῃ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἐπαναληφτοῦν πάλι τὰ ἴδια.

Πανταχοῦ Παρών

ΝΟΥΝΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 134]

Συνεγώνταις τὴν περασμένη Κυριακὴ ἀπὸ ἕνα ὡραῖο μεσημεριάτικο ὕπνο, ἄκουσα ἀμιλίες στὴν τραπεζαρία. Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἦταν ἡ μαμμὰ μὲ τὴν ἀδελφούλα μου.

Ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ περίεργη, (τ' ὁμολογῶ), σηκώθηκα καὶ, περπατώνταις στὶς μύτες τῶν ποδιῶν μου, πῆγα καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἄκουγα θαυμάσια.

—Ὄχι, μαμμά, ἡ ἀδελφή μου θέλω νὰ γίνῃ κουμπάρα, ἔλεγε ἡ μικρή.

—Ἐγὼ θέλω νὰ γίνῃ ἡ ξαδελφούλα *σου, ἀπαντοῦσε* ἡ μαμμά.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κτυπᾶ δυνατὰ μόλις ἄκουσα ὅτι πρόκειται νὰ γίνω νουνά.

Ἀλλὰ ποιὸ παιδὶ θὰ βάπτιζα;

Ὁ νοῦς μου πῆγε ἀμέσως σ' ἕνα κοριτσάκι δυὸ μηνῶν, τῆς θείας μου. Τί χαρά μου!

Χωρὶς νὰ σταθῶ ν' ἀκούσω περ*ισσότερα, πετάω μέσα κι' ἀρ*χίζω νὰ παρακαλῶ κι' ἐγὼ τὴ μαμμά, γιὰ νὰ γίνω ἐγὼ κι' ὄχι ἡ ξαδέλφη μου, νουνά. Τέλος τὴν κατάφερα.

—Πές μου τώρα, μαμμά, ποιὸ παιδὶ θὰ βαπτίσω; ρώτησα ὕστερα.

Ἡ μαμμὰ ἄρχισε νὰ γελᾷ, μαζὶ κι' ἡ ἀδελφή μου.

— Μά, τί πάθατε, καλέ, καὶ γελᾶτε; τὶς ρώτησα κάπως θυμωμένη.

— Μὰ γιὰ ποιὸ παιδὶ μιλᾶς, χριστιανή μου; *κατόρθωσε τέλος* νὰ πῇ ἡ μικρή. Τὴν κούκλα μου ἤθελα νὰ βαπτίσω καὶ λογάριαζα νὰ σὲ κάμω κουμπάρα μου!

Ἐγὼ ἔμεινα. Κρίμα στὴ χαρά μου!

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν κάναμε τὰ βαπτίσια κι' ἔγεινα μὲν νουνά, ἀλλὰ νουνὰ τῆς κούκλας.

Κολαϊδίστρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής: —Ὡς τώρα τίποτα δὲν μᾶς εἶπες Γραμματική. Πές μας τοὐλάχιστο: ὁ εἰκώς, ἡ εἰκυῖα... τὸ οὐδέτερο πῶς κάνει;

Κι' ὁ μαθητὴς ποὺ εἶχε ἀκούσει ὁ οἶκος, ἡ οἰκία, μετὰ πολλὴ σκέψη:

— Τὸ σπίτι!

Κρινάκι τῆς Σάμου

* * *

— Μίλησα καὶ μὲ τὸ θεὶ
Στὸ τηλέφωνο, Σταράτη!
— Ἔλα δά! κι' εἶναι παχύς
Ἡ ἀδυνάτισε κομμάτι;

Φωτιά

* * *

— Σὲ παρακαλῶ, Αιλή,
Χάρισέ μου τὸ κουτί...
— Θὰ σὲ πιάσω ἀπὸ ταῦτι
Ἂν μὲ ξαναπῇς κουτί!

Μαργαριταρένια

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Ὅσοι ἔλαβε ἡ συνδρομὴ των, ὀφείλουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10 διὰ νὰ πάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκλογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολέμου δεκτὴ κάθε προσφορά, καὶ ἡ μικροτέρα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 216ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[Ἴδε «Διάπλασιν» 1924, φύλλον 31.]

1.—Εἰς τὴν σελίδα 241, στήλη α', στίχ. 24, λείπει ἡ λέξις *ἴλεος*.
2.—Εἰς τὴν σελ. 241, στήλη α', στίχ. 41, λείπει ἡ λέξις *σύμφωνα*.
3.—Εἰς τὴν σελ. 242, στήλη α', στίχ. 37, λείπει ἡ λέξις *ἄνισος*.
4.—Εἰς τὴν σελ. 242, στήλη β', στ. 3, λείπει ἡ λέξις *ἀποστολή*.
5.—Εἰς τὴν σελ. 243, στήλη β', στίχ. 50, λείπει ἡ λέξις *τετάρτου*.
6.—Εἰς τὴν σελ. 243, στήλη γ', εἰς τὸν 8 στίχον τοῦ ποιήματος λείπει ἡ λέξις *τρελά*.
7.—Εἰς τὴν σελ. 244, στήλη α', στίχ. 40, λείπει ἡ λέξις *παγωμένο*.
8.—Εἰς τὴν σελ. 244, στήλη γ', στίχ. 63, λείπει ἡ λέξις *χαμήλωνε*.
9.—Εἰς τὴν σελ. 245, στήλη α', στίχ. 27. λείπει ἡ λέξις *ξαναπῇς*.
10.—Εἰς τὴν σελ. 245, στήλη γ', στίχ. 62, λείπει ἡ λέξις *γυρισμό*.
11.—Εἰς τὴν σελ. 247, στήλη γ', στ. 15, λείπει ἡ λέξις *κατάστασις*.
12.—Εἰς τὴν σελ. 248, στήλη α', εἰς τὸν 3 στίχον τοῦ Λεξιγρίφου, λείπει ἡ λέξις *κάνετε*.

Δύσκολες, φαίνεται, αὐτὲς οἱ λέξεις, γιατὶ κανεὶς δὲν βρῆκε περισσότερες ἀπὸ 9. Ἄλλα καὶ αὐτοὶ ποὺ βρῆκαν 9, οἱ ἀνώτεροι νὰ ποῦμε ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας, οἱ ἀξιαθρέβευτοι, εἶναι τόσο πολλοί, ὥστε δὲν θἄξερα σὲ ποιοὺς νὰ πρωτοδώσω τὰ Βραβεῖα. Ἐπροτίμησα λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ γίνουν διακρίσεις, ἔστω καὶ διὰ κλήρου, νὰ δώσω σ' ὅλους αὐτοὺς τὸν Α' Ἔπαινο. Β' [δίδω σ' ὅσους βρῆκαν 8 ἢ 7 λέξεις, Γ' σ' ὅσους βρῆκαν 6 ἢ 5, κι' Εὔφημο Μνεία στοὺς λοιποὺς.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [18Ε] εἰς ἕκαστον:)* Μυστηριώδης Ἱππεύς, Πατρινὸ Διαβολάκι, Ἀπολλώνιος, Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Φθινοπωρινὸ Ἡλιοβασίλεμα, Μίρκα. Δοξασμένο Κρητικόπουλο. Νύμφη τοῦ Ἔβρου, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Πέλοψ, Προαιώνιος Πόθος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [16Ε] εἰς ἕκαστον:)* Ὑπερ Πατρίδος, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Εὐάγγελος Τερζόπουλος, Κόκκινος Κρίνος, Φαληρώτης Βάτραχος, Σωτήριος Ζαφειρίου, Φιόρης Λεβάντες, Πίστις-Πατρίς, Ζακυνθινὸ Γιούλι, Μεγάλη Ἑλλάς, Φασουλῆς, Θράξ, Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, Ράκης Νικολαΐδης, Νικόλαος Τζελέπης, Μικρασιατάκι, Γαλαξίας, Ἀφρισμένο Κῦμα, Κυκλαμιά, Ἀγέρωχος Ἀρκάς, Δόρδος τῆς Δόρδας, Ἀθανάσιος Βενιζόπουλος, Δόκιμος Ἀρτανιάν, Μάγισσα, Γόης Πλάνος, Χωλὸς Διάβολος, Σὰν Ζαΐν, Ἔλλη Δουμπιοῦ, Βεατρίκη, Δὸν Κιχώτης, Κωνσταντῖνος Θεοφιλόπουλος, Γεώργιος Τρουλινός, Ξανθὴ Πεταλούδα, Φώτο Μίχα, Μύρτω, Ἐλεύθερο Πουλί, Ἴων Τσουκνιδής, Ἐθνικὴ Πίστις, Βάγνερ, Σπυρίδων Φρέσης, Γιὸς τῆς Ρούμελης, Νάρκισσος, Κόμης Φοῖνιξ, Φιλληρινὴ Αὔρα, Ἀμάραντος Κρῖνος, Ἀλκηστις, Λώρα, Μιμίκα, Γαλῆ τῆς Ἀγκύρας, Ξάνθιππος, Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης, Ὑπομονητική, Ἑλληνικὴ Σημαία, Αἰμιλία Χώβ, Δάλια, Χρυσαλλίς, Θαλασσοσοῦλι, Αἱματοποτισμένη Λευτεριά, Φούλης Ἀγγελίδης, Φουκαρᾶς, Λάμπρος Τζαβέλλας, Ἀγροτοριανταφυλλάκι, Φεγγοράκι, Ἰσμήνη, Ἰωνικὸν Ἀκρογιάλι, Πυροβολιτάκι, Προσκοπάκι, Βαρῶνος Μυγχάουζεν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον:)* Ἀτλαντίς, Καραμελίτσα, Ἰόκωβος Σαντοριναῖος, Ἰδανισμός, Μεσόπη Ν. Πατούνη, Ὀνειροπλέχτρα, Φιλόσοφος, Χριστόφορος Ἀναστασιάδης, Δημήτριος Νικολάου, Μικρὸς Τυμπανιστής, Ὀλυμπιονίκης, Φίλανθος, Αὐγή, Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος, Μικρὸς Κόμης, Ἰωάννης Καραβέλης, Ἑλληνικὸ Χῶμα, Θάλασσα, Χριστόφορος Παυλίδης, Μυτιληνιός, Ἀφρᾶτο Γουρουνόπουλο, Μίμης Ροδάνος, Μελαγχολικός, Ἐλευθερία, Σταυρούλα Πανταζῆ, Μελαχροινὸ Διαβολάκι, Φασκαμιᾶς, Καπετὰν-Γιάννης, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, Πανταχοῦ Παρών, Τόξον τοῦ Φοίβου, Ἡλιογέννητη, Λευκὸς Γλάρος, Τριανταφυλλένια, Ἀπόσκολος Κολιός, Ἀπτὴ Μαργαρίτα, Σμύρνη, Γαληνεμένη Θάλασσα, Γελασίνα, Πικρὴ Σκλαβιά, Γενναῖο Εὐζωνάκι, Βιολέττα, Ἕσπερος, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Σβυσμένη Ἐλπίς, Διονύσιος Τκούμας, Ρωμαντικός, Ὡραία Δύσις, Ἀρχιτζιάνιον, Κοουφὴ τοῦ Ὀλύμπου, Μυστικὴ Φωνή, Ἀκλόνητος Βράχος, Ξενητεμένος Βασιλιάς, Νίνα Κατσάρου, Ἤφαιστος Λάβας, Ρολάνδος, Παναγιώτης Χρυσοσπάθης, Ἀλεξανδρινὸς Ἀστήρ, Δένα Σακκᾶ, Βόλγας, Δαρβῖνος, Νεφελώδης Ψυχή, Εὐκλείδης, Ρούλα, Ἀναστασία Φραγκάκη, Ἄτλας, Ἀστέρι τῆς Φυλῆς, Ψυχὴ τῆς Λέσβου, Νίτσα Οἰκονομίδου, Ἐλεύθερος Θράξ, Μαρία Σαχελλαρίου, Ἰωάννης Κίτσας, Ἅμμα τοῦ Ἡλίου, Μυοσωτίς, Κέκροψ, Πολύφημος, Αἰμίλιος Ἐαρινός, Πονεμένη Ψυχή, Μακεδονικὸν Ἰδεῶδες, Μανούσος Μανουσάκας, Μιράντα, Ὀνειρον τῆς Κύπρου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον:)* Φάτυ, Πλοίαρχος Νέμος, Φλύαρος Σπίνος, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Σκλαβωμένη Ἴμβρος, Ὑπνιάρα, Καρδιογνώστης, Ἴκαρος, Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας, Τρελλὴ Ἀργοστολιώτισσα, Πηλεύς, Νανόκα, Χρυσόψαρο, Διαβόλισσα. Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως, Χρυσομαλλούσα τῶν Σφακιῶν, Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, Πολίμητις Ὀδυσσεύς, Ἰωάννης Μαργαρίτης, Ἥρως τῆς Γραβιᾶς, Ὑψιπέτης Ἀετός, Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης, Νίκος Γεωργίου Ἀθανασιάδης, Διάνα, Ροδιακὴ Αὔρα, Κῦμα τοῦ Εὐξείνου, Λαμπρὸς Ἥλιος, Ἄκης Πορφύρας, Θέμις Ἀθανασοσούλου, Βασκούλα τοῦ Βοσπόρου, Θαλασσοχράστωρ, Ἄσβεστη Ἐλπίς, Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος, Προμηθεύς, Μαῦρο Χιόνι, Βυζαντινὸς Ἀετός, Βάτος, Ναπολέων, Ἐκάβη, Ἀλκυών, Εὐάγγελος Πυκνῆς, Υἱὸς τῶν Αἰθέρων, Μαρία Ταβλᾶ, Ἀργία Ι. Ἀβούρη, Νεράϊδα τοῦ Ἔβρου, Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου, Πόνου Δάκρυ, Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ, Νιάνιαρο.

Η ΑΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 20 Ἰουνίου 1926.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Λευκῶν Λέξεων. Στὸ ἐρχόμενο θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος. Ἔπειτα θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Στίξεως κι' εὐθὺς θὰ προκηρυχθῇ ἄλλος. Αὐτὸ θὰ ἀκολουθήσῃ. Στὸ ἕνα φύλλο θἄχετε ἀποτελέσματα κάποιου παλιοῦ διαγωνισμοῦ καὶ στὸ ἄλλο προκήρυξη κάποιου νέου. Κι' ἔτσι, καθὼς σᾶς ὑποσχέθηκα, κάμποσοι ἔκτακτοι διαγωνισμοὶ θὰ σᾶς ἀπασχολήσουν εὐχάριστα κι' ὠφέλιμα αὐτοὺς τοὺς μῆνες τῶν διακοπῶν. Δέω μάλιστα νὰ καθιερώσω αὐτὸ τὸ σύστημα: τοὺς ἔκτακτους διαγωνισμοὺς νὰ τοὺς ἀφίνω γιὰ τὸ καλοκαίρι ποὺ ἔχετε περισσότερο καιρό.

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο δὲν ἔχει Ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνας. Σᾶς καλοφαίνεται βέβαια, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε: ὁ κ. Φαίδων εἶναι πολὺ *καλὰ στὴν ὑγεία* του. Μόνο ἡ συνέχεια τοῦ «Σιδερένιου Χριστοῦ» ποὺ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἔπρεπε νἆναι μεγάλη, — γιατί μείναμε κάμποσο πίσω κι' οἱ εἰκόνες τῶρα προηγοῦνται ἀπὸ τὸ κείμενό τους, — δὲν ἄφησε τόπο γιὰ Ἐπιστολή. Ἴσως καὶ στὸ ἄλλο φύλλο δὲν θ' ἀφήσῃ τόπο γιὰ διήγημα. Ἀλλὰ ἔτσι θὰ γίνουμε πάλι ἑνήμεροι κι' οἱ εἰκόνες, σὲ κάθε φύλλο, θὰ πέφτουν μαζὶ μὲ τὸ κείμενό τους. Γιατὶ δὲν εἶναι βέβαια ὅμορφο πρᾶμα νὰ δημοσιεύεται σήμερα μιὰ εἰκόνα ἀπὸ μιὰ σκηνὴ τοῦ μυθιστορήματος ποὺ θὰ τὴ διαβάσετε μετὰ δυὸ καὶ τρία φύλλα! Ἢ μήπως σᾶς ἀρέσει, ἐπειδὴ σᾶς δίνει μιὰ νύξη τοῦ τί θὰ συμβῇ παρακάτω;...

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, — μοῦ γράφει τὸ Ἀγριολούλουδο, — πόσο χαρούμενη κι' εὐχαριστημένη εἶναι ὅσο γνωρίζεται καλύτερα μὲ τὶς φίλες μου κι' ἔχει μαζί τους ἀλληλογραφία. Γιατί μπορεῖ κανεὶς, λέει, νὰ συνάψῃ κι' ἀπὸ μακρὰ «μιὰ πιστὴ φιλία ἀτέλειωτη». Μὰ βεβαιότατα!

Ἡ *Ἴμογένη* ἔκαμε πολὺν καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μαθήματα εἶχε καὶ μιὰ πρᾶσταση τοῦ Σχολείου της ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης. (Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία). Ἀλλὰ τῶρα, ποὺ ἠσύχασε ἀπ' ὅλα, θὰ μοῦ γράψῃ πάλι συχνά.

Σοῦ ἔστειλα, *Μηλολόνθη*, τὸν τόμο ποὺ παρήγγειλες. Τί ὡραία ἡ περιγραφὴ τοῦ χωριοῦ αὐτοῦ ὅπου πέρασες ἕνα μῆνα καὶ ξαναφεύγεις σὲ λίγο γιὰ νὰ περάσῃς τὸ καλοκαίρι! Περιμένω πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἐξετέλεσα ὅλες σου τὶς παραγγελίες, *Σκανδαλιάρα*, χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς τῶρα συχνότερα κι' εὐχομαι καλὲς προόδους στὸ μαντολίνο ποὺ ἄρχισες. Γιὰ τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη τί νὰ σοῦ πῶ! Ἀπορῶ πῶς, ἐνῷ τὴ διάβασες, δὲν εἶδες τὴν ἔκτακτη ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς μετάφρασης, ποὺ ἴσως στὴ γλῶσσα μας δὲν ἔχουμε ἀνώτερη, ὄχι πιά τῆς «Ἰλιάδας», ἀλλὰ καὶ κανενὸς ἄλλου ἀρχαίου ἔργου. Ὁ Πάλλης κατάφερε νὰ *μετουσιώσῃ* τόμηρικό ἔπος τόσο τέλεια, ποὺ νὰ νομίζῃ κανεὶς πὼς εἶναι νεότερο δημοτικὸ τραγούδι. Γιατί καθὼς θἄχετε ἀκούσει, μόνο στὰ δημοτικὰ μας τραγούδια οἱ κρητικοὶ βρίσκουν στίχους ἀντάξιους τοῦ Ὁμήρου. Δοιπόν, στὴ μετάφραση τοῦ Πάλλη δπάρχουν ὅμπειροι στίχοι τόσο ὅμορφοι, ποὺ θὰ ἐδίσταζε νὰ πῇ κανεὶς πὼς οἱ ἀντίστοιχοι τοῦ πρωτοτύπου εἶναι ἀνώτεροι» (π.χ. στὸ Σ, στὴν περιγραφὴ τῆς ἀσπίδας τοῦ Ἀχιλλέα). Ξαναδιάβασε τὴ μετάφραση *καί, τῶρα* ποὺ ξέρεις ἀπὸ ποιὰ μερὰ πρέπει νὰ τὴν κοιτάξῃς, εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σοῦ ὑπεραρέσῃ. Θέλει ὅμως καὶ κάποιο κόπο. Ἀπὸ λίγο-λίγο νὰ διαβάζῃς καὶ νὰ λές πολλὲς φορὲς κάθε στίχο. Ἀπορεῖς πῶ. «ἕνας ἄνθρωπος τόσο *μορφωμένος* σὰν τὸν κ. Ξενόπολλο» ὀνόμασε κλασσικὸ τὸ ἔργο τοῦ Πάλλη. Λοιπὸν νὰ μὴν ἀπορῇς διόλου, μὰ διόλου! Μόνο ἕνας *ἀμόρφωτος* θὰ μποροῦσε νὰ σοῦ τὸ κατηγορήσῃ.

Θὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σου, *Σκλαβωμένη Ἴμβρος*, μὴν ἀμφιβάλλῃς. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ δική σου, εἶναι καὶ πολλὲς ἄλλες ποὺ περιμένουν. Ἀλλὰ θἀρθῇ κι' ἡ σειρὰ τῶν φωτογραφιῶν. Θὰ δημοσιεύω ἀπὸ 3—4 κάθε φορά, ὡς που νὰ τελειώσουν αὐτὲς ποὺ ἔχω καὶ... νὰ λέβω ἄλλες.

Ὄχι, *Αιλιάνα*, ἐλπίζω κι' εὔχομαι νὰ μὴν ὑποφέρῃς ἄλλα. Λυπᾶμαι ὅμως νἀκούω πὼς κάθε χαρὰ τῶρα πιὰ σοῦ εἶναι ξένη. Γιατί; Ἄλλοι ὑπέφεραν πολὺ περισσότερα ἀπὸ σένα, ἀσυγκρίτως περισσότερα, ἀλλὰ δὲν ἔχασαν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἔπειτα ἐσύ, τόσο νέα, ποὺ ξέρεις τὸ ἀπίφιαλάττειν αὐτὴ ἡ ζωή! Καὶ λένε ὅτι ὅταν ὑποφέρῃ κανεὶς στὴν ἀρχή, γίνεται πιὸ εὐτυχισμένος κατόπι, πολὺ εὐτυχισμένος, γιὰ τὸ ἰσοζύγιο. Δοιπὸν ἐλπίζω καὶ θάρρει. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τὶς ἐνέργειες. Ὄχι, στὶς Λύσεις πρέπει ν' ἀλλάξῃ κανεὶς τὴν ἡλικία τοῦ κάθε χρόνο. Πῶς φαντάστηκες πὼς ἂν σημείωσε μιὰ φορὰ 15 ἐτῶν, μπορεῖ νὰ σημειώνῃ τὸ ἴδιο ἐπ' ἄπειρον, ὡς τὰ 25;...

Τετράδια σοῦ ἔστειλα. *Ἀρσακειάς*, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θἄχεις τοὺς καλύτερους βαθμούς. Δὲν θυμοῦμαι ἂν ἔλαβα τὴ μετάφραση ποὺ λές· ἂν δὲν εἶδες ὅμως, στὸ φύλλο ἐκείνης τῆς ἑβδομάδος ἢ στὸ παρακάτω ὅτι τὴν ἔλαβα, (ἐκεῖ ποὺ λέω πάντα γιὰ κομμάτια Σελίδος καὶ Π. Πνεύματα,) θὰ χάθηκε. Ἀσκήσεις ναί, μπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ λιγότερες, ἂν δὲν μπορέσῃς νὰ τὶς κάνεις 15—20. Περισσότερες ἀπὸ 20 δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἀλήθεια, *Ζουλεΐκα*, δὲν χωρεῖ ἐδῶ δικαιολογία καὶ θὰ σέ... «ἀποκλήρωνα» ἂν δὲν μοῦ ἐστέλνες τὰ γλυκά σου λογάκια μαζεμένα. Τί ὡραῖα! Κι' ἐκεῖνα τὰ στιχάκια μιὰ χαρά. Μάθε ὅτι ὁ Ἀναγνίας ζεῖ, κι' οἱ ἀδερφές του, κι' ἡ Μίσσα «κι' ὅλος ἐκεῖνος ὁ προϊστορικὸς κι' ἱστορικὸς κόσμος» τῶν Κυριακῶν μου. Καὶ μάλιστα, τῶρα ποὺ εἶμαι σὲ γρήγορο Τυπογραφεῖο, καθόλου ἀπίθανο νὰ σᾶς σκαρώσω κανένα δωδεκασέλιδο φύλλο μὲ «Κυριακή».

Ἡ Πηνελόπη Καμηρίδη, ἂν καὶ δὲν εἶναι πιὰ συνδρομήτρια, μὲ διαβάζει μὲ τὴν ἴδια ἀκόμα εὐχαρίστησή, κι' οὔτε ντρέπεται καθόλου γι' αὐτό, ἀφοῦ κι' ἡ μαμμά της, τόσο πιὸ μεγάλη, μὲ διαβάζει ἐπίσης. Κι' ἡ παλιά μου φιληάδα, ποὺ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια, μοῦ στέλνει καὶ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου ὅσα κατόρθωσε νὰ μαζέψῃ ἀπὸ τὴν τάξη της. Εὖγε! («Ἡ εἰσφορὰ δημοσιεύθηκε στὸ 67ο Δελτίο τοῦ Ἐρανου.)

Ὁ *Ἔνδοξος Ἕλλην* ἐδιάβασε τὸ «Ἐγκόλπιον τῶν Νέων» τοῦ Α. Βενεδέττη, ποὺ ἔχει ἐκδώσει σὲ δυὸ τομίδια ὁ «Σύλλογος τῶν Ὠφελίμων Βιβλίων». Καὶ νὰ βλέπατε τί ὡραῖα ποὺ μοῦ τὸ ἀναλύει καὶ τὸ κρίνει στὸ σημερινό του γράμμα! Κρίμα ποὺ δὲν ἔχω τόπο νἀντιγράψω ἐδῶ τὶς κρίσεις του. Περιττὸ νὰ πῶ ὅτι εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τώρα βιβλίο. Θὰ εὐχόταν, λέει, νὰ τὸ βλέπε στὰ χέρια ὅλων του τῶν φίλων κι' ἐλπίζει νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἰδανισμέ, Μέλισσα, Ὁμοσπονδία «Ἀγνώστων», Ἰνές (ποὺ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς καὶ

Σὲ λίγο θὰ ἰδῶ πόσα ἀκριβῶς δημοσιεύσιμα ἔχω, θὰ κάμω τὸ λογαριασμό μου καὶ, ὅτκν θὰ κρίνω ὅτι εἶναι καιρός, θὰ δηλώσω πάλι ὅτι δέχομαι.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22—29 ΜΑΪ

69ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 68ον Δελτίον ("Ἴδε φύλ. 29ον)		Δρ.17.698.50
«Βιόλα Χλώρη»	»	5.—
Ἀλεξάνδρα Εὐρ. Σαμαθράκη	»	15.—
«Χρυσοθήρας»	»	4.—
«Βιολέττα τοῦ Βουνοῦ»	»	5.—
Κορνήλιος Ποιητίδης	»	10.—
«Διλάντα»	»	20.—
Σύλλογος τῶν «Παλιάτσων» ἀπὸ τὸ Λαχεῖο τοῦ (Κ5'—239) διαγωνισμοῦ τοῦ	»	92.50
«Παιδί τοῦ Ὀλύμπου»	»	2.—
Νικόλαος Ι. Τσίπας	»	20.—
Ἰωάννης Ἀλεξάτος	»	5.—
«Πιερία Μοῦσα»	»	25.—
Ἄννα Δ. Χατζηκακίδου	»	12.50
Ἐνδλφ μέχρι 21/6/26	»	17.909.30

(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 5,000 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀθλητής Ἑλληνόπαις, ἀ. (Φουτ-μπόλ). Βορς, ἀ. (ΧΚ). Βραΐλα, κ. (Βρέστε με), Ἀπόγονος Ἡρώων, ἀ. (ΑΒ). Κερίκα, κ. (Ζήτω ἡ Διάπλασις). Κένταυρος, ἀ. (Ἐγώ).

Ἡ Διάπλασις ἀποτείνεται τοὺς φίλους της: ***Νίναν Χ. Μποζίκου*** (τί συνέβαινε λοιπόν; τἄλαβες;) ***Πονεμένην Ψυχήν*** (τὴν ἔλαβα καὶ σημείωσα τὶς παραλείψεις) ***Ἰνδιάναν*** (περιμένω λοιπόν, καὶ πρῶτα-πρῶτα τοὺς καλοὺς βαθμούς σου) ***Μορέλλαν*** (ὡραιότατα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις καὶ γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμη καὶ γιὰ τὴν εὐανδρο Ἤπειρο· εἶχα φυλάξει τὸ γράμμα σου γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος) ***Τζονόνταν*** (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπο κι' εὐχαριστῶ) ***Χάνιαν*** (ἔστειλα· περιμένω καὶ τὰ περισσότερα τώρα ποὺ ἔχεις καιρό· πῶς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί;) ***Δεγενῆν Ἀκρίταν*** (ἔχει καλῶς) ***Ζακυνθίαν Ἀΐραν*** (ὡραῖα αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες) ***Ο. Α.*** (δὲν πειράζει· εὐχαριστῶ πολύ) ***Ἰωάννην Ἀλεξάτον*** (χαίρω πολύ· ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τρία ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις εἶναι πιασμένα· ὥστε περιμένω νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλα) ***Δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σ' ἐπίστωσα)· ***Βάκραχον*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά)· ***Ἰωάννην Σαμοθράκην*** (ἔχει καλῶς) ***Φιφὴν Σταυροπούλου*** (δεκταί) ***Ἑρμῆν τῆς Ἀνδρου*** (περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ τὸ δροσερὸ Κόρθιο) ***Σ. Γ. Π.*** (θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ποὺ θὰ δοθῇ ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς μιὰ παλιὰ καὶ τόσο καλή μου φίλη) ***Κόκκινον Παλιάτσον*** (ἔχει καλῶς· τὸ ἔλαβα ἀλλὰ σοῦ τὸ ἀποσύρω· μόνο νὰ μὴ μοῦ πῇς νὰ τὸ δημοσιεύσω ἀργότερα, γιατί δὲν θὰ τὸ ἔχω) ***Πανόταν, Μικρὸν Ἀθηναῖον*** κτλ.

Χρυσῆν Καρδιάν, Δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος, Χρυσοθήραν, Μορτάκι, Βιόλαν Χλώρη, Λευκὸν Ἀστέρα, Ναυτοπούλαν, Ἀέλλαν, Μαϊμοῦ τοῦ Κωλέττη, Γαλάξιον Οὐρανόν, (Π. Πνεύματα καὶ κομμάτια σας διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. ἔλαβα καὶ θὰ τὰ διαβάσω μὲ τὴ σειρά των).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Ἰουνίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Αὐγούστου.)

Καὶ ἄλλαι ὡραῖαι Ἀσκήσεις ἀπὸ βραβευμένας Συλλογὰς τοῦ 218ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὰποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.

462. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο ἐναντιώνεται,
Τὸ δεύτερο ρωτᾶ
Καὶ τ' ὅλο μου χρειάζεται
Πολὺ στὰ φαγητά.

Πυροβολιτάκι

463. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος.

Κι' αὐτὸς στὴν ἀρχαιότητα
Κατήγαγε θριάμβους
Κάνοντας διθυράμβους.
Μὰ τώρα ὁ λύτης *δυὸ φορές*,
Ἂν θέλῃ νὰ τὸν κάνῃ,
Ἀρκεῖ νὰ *πῇ μελάνι*.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

464. Στοιχειόγριφος

Στὰς ἑκτάσεις, νέος ἢ γέρος,
Βασιλεύω τοῦ αἰθέρος·
Μ' ἂν τὴν κεφαλή μου κόψῃς,
Τέσσερις μοῦ βλέπεις ὄψεις.

Δημοκρατικὴ Ἰδέα

465. Μεταγραμματισμὸς

Ρῶ τοῦ βγάζω
Τῶ τοῦ βάζω.
Καὶ ἀμέσως παρουσιάζω
Ἀπὸ Αἰγύπτιο θεὸ
Ἕνα Γίγα φοβερό.

Ὡραία Δύσις

466. Ἀναγραμματισμὸς

Σύμβολο ἱερὸ τὸ ἕνα
Ἀπ' τὰ γράμματά του χάνει
Καὶ μὲ τἄλλα μπερδεμένα
Μιὰν ἀρχαία πόλη κάνει.

Λευκᾶς Γ. Νικηφοριάδης

467. Αἴνιγμα Δημῶδες

Γεραναὶ πετοῦσαν . . . Ἕνας
εἶχε ἄλλους δυὸ πίσω,
Ἕνας ἄλλος δυὸ ἀπὸ μπρός,
Κι' ἕνας ἄλλος γερανός
Ἕναν πίσω κι' ἕναν μπρός.
Πόσοι ἦταν νὰ ρωτήσω;

(Διασκευή) Δὸν Κιχώτης

468. Λογοπαίγνιον

Τὸ ἀνοίγεις μ' αὐτὸ κλείνει
καὶ σοῦ λέει: ἔλα κοντά μου,
Τὸ κορμί σου ν' ἀναπάψῃς
Στὴ ζεστὴ τὴν ἀγκαλιά μου.

Δόκιμος Ἀρτανιάν

469. Μαίανδρος

* * * * * * * * * * * * *
* * * * *
* * * * * * * * *
* * * * *
* * * * * * * * * * *

Ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν:

χρονικὸν διάστημα, ἠφαίστειον, ἀρχιερεύς, ἐπίρρημα, πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης, νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, θηρίον, μεταγωγικόν, θεά, πρόθεσις, ἄλλη πρόθεσις, αἰσθητήριον, ἀπόστολος, αὐτοκράτωρ, ἐπίρρημα.

Ἐλεύθερος Πουλί

470-474. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κίτρον, μῦθος, τέρμα, χῶρος, ἀκμή.

Ἀμάραντος Κρίνος

475. Ἐλλιποσύμφωνον

αο - η - ιι - η - α - ουη

Ἐθελοντὴς

476. Γρῖφος

Εἶδος, εἶδος, εἶδος, εἶδος, εἶδος, εἶδος. ὄντα ἄλλο ἄλλο ἄλλο

Ἀφρισμένο Κῦμα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

477. Logogriphe

Mon premier un membre du [corps;
Mon second vous indique quel- [que chose;
Mon troisième un liquide nou- [rissant;
Mon tout un bijou en or,
Ciselé, souvent orné de pierres,
Ou bien encore en argent.

(Πρωτότυπον) Βωμός

478. Ὀμόηχα

Αἱ κατωτέρω ζητούμεναι λέξεις γαλλιστὶ ἔχουν ὅλαι τὴν ἰδίαν σχεδὸν προφορὰν μὲ ἄλλην ὀρθογραφίαν.

Μεγαλειότης, — ζῶον μυρηκαστικὸν τῶν βορείων χωρῶν, — μέρος τῆς ἱπποσκευῆς, — σπλάχνον, — μικρὸν ἀμφίβιον.

Πρωτότυπον) Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

479. Tableau Magique

Ninette fait la lecture:
— «... Un joli chat au poil gris vivait dans le. . .»
— Continue. Où vivait le joli chat?
— Je te laisse deviner, parce que j'ai dit, la fin de la phrase.

(Πρωτότυπον) Ἠλιογέννητη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

209. Ἀμφιάραος (ἀμφί, ἄρα, ὅς.) — 210. Ἕνεκα - Σενέκας. — 211. Πάσχα - πάστα. — 212. Νομάς - μονάς. — 213. ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ (ἀρνίον, Ροδανός, Δράμα, ὄρνις, νάρδος, Ἴος, σμαρίς.)

214

	Σ	Α	Ν	Ο	Σ	
	Ο	Υ			Η	Υ
Ω				Ρ		
Σ	Υ	Ρ	Ι	Α		Κ
Ο		Ο		Ι		Ο
Φ		Σ	Ι	Μ	Ω	Ν
	Ω					Ω
Ι			Ο	Ι		
Θ						
Α	Κ	Ρ	Ι	Σ		

215-217. 1, Ὅμοιος ὁμοίῳ σεὶ πελάζει. 2, Τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι. 3 Τὸ γατάκι κάνει νιάου. — 218. ΡΕΑ (Ρωμαλέος, Ἕλκω, Ἀφρῶν.) — 219. Λίγα λόγια καὶ καλά. — 220. *Ἓν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα μῆνας·* (ἐν ἐτ ὤς, ἀπὸ τε λι, τέα πώ, δώδεκα μῆ, ν ἄς.) — 221. CIGALE (Cesser, Ingrat, Géant, Allegresse, Limpide, Épais.) — 222. En mangeant vient l'appetit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6** (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πολλὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ **70** καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. **1**.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. **3**.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—435)

Ἀέλλα, ξέρω ποιὰ εἶσαι· θὰ στὸ πῶ στὸ ἄλλο φύλλο. Χρυσοθήρας

(ΚΣΤ'—436)

ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ, ζητῶ τὴν προστασία σου, ἀφοῦ ὁ Πῆτερ-Πὰν δὲν βοηθεῖ τὴν: ΦΛΟΓΙΤΣΑ

(ΚΣΤ'—437)

ΓΙΑΣΙΛΕΙΑΔΗ Α. ΚΟΜΝΗΝΕ, σᾶς συγχαίρω γιὰ τοὺς ψήφους σας τὸ ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ. ΦΛΟΓΙΤΣΑ

(ΚΣΤ'—438)

"ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ,,

Ἐδρόθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ ὑπ' ἀρ. 1 παράρτημά μας. Δ/σις: Μέγαρον Δρακούλη 31.

(ΚΣΤ'—439)

Συγχαρητήρια, πρωτιαθλήτριά μου Γαρδένια. Μαθαίνω «μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον» τὰ νέα σου. Ἀγριελούλουδο

(ΚΣΤ'—440)

Ἀναρώνω τὸν (ΚΣΤ'—110) Διαγωνισμό μου ἐλλείψει ἀπαντήσεων.
Πον. Παπανδρόπουλος

(ΚΣΤ'—441)

Κική, Γαρδένια, Τζονόντα, Διαβατική, Χανουμάκι, Νιόβη, ἀνταλλάσσουμε ἑτεραδίακια· (Δ/σις: Α. Ἀγγελοπούλου, Ἁγίου Γεωργίου 51, Πάτρας).
ΜΕΛΙΣΣΑ

(ΚΣΤ'—442)

Λατάνια, γιὰ τὰ γενέθλιά σου, τὶς θερμὲς εὐχές μου. Βραΐλα

(ΚΣΤ'—443)

ΠΑΙΔΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς **Βάρκας τοῦ Κανάρη.**
ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

(ΚΣΤ'—444)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ

«Ἀφανεῖς», λίγο θὰ ζήσετε... — Καπετὰν Βρυκόλακα ἀποχωρεῖς τοῦ ἀγῶνος ἔ;... ἄρα...!!! — «Ἄγνωστοι», δὲν τὴν παθαίνουμε εὔκολα... (ἐπιστολή... = 0). Προσέχετε, μὴν ἀποκαλύπτετε τοὺς ἀντιπροσώπους μας, γιατί...!!
Ἀρχηγός: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι· Ἀθηνῶν: Κυκλαριά, Ἀργοστόλιον: Βάρκαι τοῦ Κανάρη, Κερκύρας: Νανότα, Λευκωσίας: Νειάνοιχτο Λουλούδι, Ρόδου: Διαβολεμένο Ροδιτάκι καὶ Πονεμένη Ψυχή.
Ἀντιπροσωπειῶν
ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

(ΚΣΤ'—445)

Ἐξακολουθώντας: Γαρδένια = Κοντοῦ. «Ἀφανεῖς», ὁποταχθῆτε...!!
Μπούμμ...!! Πάνε συντρίμματα οἱ «Ἄγνωστοι». Πιτσιρίκος = Χαλκιόπουλος, Μικρὸς Λόρδος = Καρατζᾶς, Γαλανόλευκη Σημαία = Ζαφειρίδης. ΖΙΓΚΟΜΑΡ

(ΚΣΤ'—446)

Μπαίνοντας στὸ διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ἀπαντες. «("Α)γνωστοι», σᾶς κηρύττω πόλεμον. Ὑποταχθῆτε στόν:
Πῆτερ Πὰν

(ΚΣΤ'—447)

Ἔχομαι ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, Γράφετε: Ξακουστὸν Βιολίσταν, Poste-Restante, Λουτράκιον.
ΞΑΚΟΥΣΤΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ

(ΚΣΤ'—448)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Ἰδιαιτέρως Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Χρυσὴν Καρδιάν. ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ

(ΚΣΤ'—449)

Διαπλασόπουλα, φυλαχθῆτε· ἡ ΚΕΡΙΚΑ ἐμφανίζεται ἀρχίζοντας: Σμυρνοπούλα = Φόρου, Θαλασσογέννητη = Βορεάδου, Ἀρχόντισσα—Μπαφέα. Ἀνακαλύφτε με.

(ΚΣΤ'—450)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΣΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύτηκαν: **Διαγωνισμοῦ: Α'**) Βάρκα τοῦ Κανάρη. Β') Μάρβελ, Γ') Ἀόρατος Προσωποδοφόρος. — **Λαχεῖον 5**: οἱ 68, 12, 2, 116. — **Λαχεῖον 2,50**: οἱ 188, 33, 25. — Οἱ κερδίσαντες στείλατε τὰ λαχεῖα. Ταχυδρομικὰ 3,50. — Ἕνεκεν ὀλίγων ἀπαντήσεων ἐβραβεύθησαν ὀλιγώτεροι. Διακόπτομεν ἐργασίας μέχρι Ὀκτωβρίου.
Ὁ Πρόεδρος ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ — Ὁ Διαγωνισμῶν ΓΚΡΙ ΠΑΛΙΑΤΣΟΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ